

פרוטוקול ועידת דאנציג, 12-15 באפריל 1931

ב-12 באפריל 1931 התכנסו באולם "וירטשפיזהאוז" בדאנציג 103 צירים נציגי תנועת בית"ר מארצות שונות, ובעיקר לטווייה, ליטא, פולין, ארץ-ישראל, גרמניה, אוסטריה וסין.¹ רוב הנציגים היו ילידי מזרח אירופה. ועידה זו התכנסה לאחר שכע שנות פעילות של התנועה, אשר החלה את דרכה בריגה, בירת לטווייה, בשלהי 1923, לאחר ביקורו של זאב ז'בוטינסקי באיזור. קדמו לוועידה שורה של התייעצויות וויכוחים מעל דפי עיתון התנועה *אגרת*, שיצא לאור בריגה ובווארשה, בעברית וביידיש.

הבעיות שעמדו על סדר היום היו: מהי דרכה האידיאולוגית של התנועה, והאם בית"ר היא תנועה פאשיסטית או תנועה ציונית כללית, בלתי סוציאליסטית.² בעיה אחרת היתה שאלת היחס בין שלוש ההכשרות שאיש בית"ר חייב לעבור: הכשרה תרבותית, הכשרה מקצועית והכשרה הגנתית; מהי דרכו החלוצית של הבית"רי, והאם העלייה לארץ מחייבת אותו או לא? סוג אחר של בעיות שעלו בוועידה היה כאשר לדרכי ארגונה של התנועה. התנועה גדלה באופן ספונטני, פעלה בארצות השונות, והתפתחה על פי דפוסי פעולה וארגון שונים. עתה הוחלט לאחד את דרכי הארגון של התנועה – הן את החלוקה האזורית לארצות (נציבויות), גלילים, סניפים, קנים וכו', והן את החלוקה הגילאית של חברי בית"ר לדרגות. אחת השאלות החשובות היתה הקשר של בית"ר לתנועה הפוליטית, ובעיקר למנהיגה, זאב ז'בוטינסקי. עד להחלטה בוועידה זו, שהעבירה את מרכז התנועה לפאריס, מקום מושבו של זאב ז'בוטינסקי – החלטה שנעשתה בלחצו של ז'בוטינסקי על נציגי בית"ר – נוהלה בית"ר על ידי המפקדה העליונה שישבה בריגה.

ה"אגרות" שהוציאה התנועה קודם לוועידה מבטאות חילוקי דעות רציניים בין

1. פרוטוקול ועידת דאנציג, הוועידה העולמית הראשונה של בית"ר, הודפס על ידי שלטון בית"ר בפאריס ביולי 1931. עמודים 1-5 נוספו עם העריכה בפאריס. קודם לכן התקיימה התייעצות של מפקדי בית"ר על כסיס כלל-ארצי בווארשה, בינואר 1934. ראה: *אגרת לבני בית"ר* (16.7.29), ריגה, מכון ז'בוטינסקי (להלן: מ"ז), חיק ב/15.
2. ראה הוויכוח מעל דפי ה"אגרות" בין ב' לובוצקי, מ' יאלטון, ז' שש-טוב ואחרים. שם טוב טען שבית"ר היא תנועה פאשיסטית. אך דעתו היתה מאוד יוצאת דופן באותה העת. *אגרת לבני בית"ר*, ג (27.8.28), ריגה; *אגרת לבני בית"ר*, ט (12.12.28), מ"ז חיק ב/151.

מפקדיה השונים. חוכרות אלה גם ליבנו את שאלת החלוקה של הבית"רים לגילאים, ודנו בשאלות ארגוניות: פעולות המוסדות המרכזיים, זימון הוועידה העולמית וחלוקת התפקידים בין חברי המפקדה העליונה: מזכיר כללי, הכשרה תרבותית, הכשרה ספורטיבית, הכשרה מקצועית ועלייה, ספרות ופרסום. כן נקבעו תחומי האחריות של המחלקות השונות.

דיון מיוחד הוקדש לחלוקה האזורית של סניפי בית"ר: גלילים, סניפים, גדודים, קננים וכיתות, ותפקידי מפקדיהן.³ בוועידה זו נקבע באופן רשמי האופי הלגיטימי של תנועת הנוער. זאב ז'בוטינסקי הוא אשר לחץ בוועידה זו לתת לתנועה אופי צבאי-לגיטימי.

ז'בוטינסקי הטיף ליצירת מדינה עברית שתשתרע על שתי גדות הירדן, ולשיעבוד הפרט לרעיון הממלכתי. לדעתו, בית"ר היא גם תנועה חינוכית לגיוניסטית ("אסכולה וצבא"). ביוזמתו נחתם חוזה בין הבית"רים לתנועה הרוויזיוניסטית. בוגרי התנועה – האצרון – היו צריכים ליהפך לחברי הצה"ר.⁴ בנאמו אל הבית"רים הטיף ז'בוטינסקי למוניזם ולרעיון המדינה, ליצירת גזע רוחני חדש ולאומה בעלת כוח, היודעת לפעול מתוך רצון לאומי אחד. הוא יצא נגד האליטיזם הציוני והעמיד במקומו את "ההמון" היהודי המדוכא. הוא יצא נגד ה"שעטנו" – עירוב של סוציאליזם עם לאומיות, שאפיין את תנועת הפועלים הציונית – וגם מחה נגד מצבה ומעמדה של תנועת הפועלים. במקד הוויכוח של נציגי בית"ר, בישיבות אחר-הצהריים והערב ב-13 באפריל, עמדה תפיסת התנועה של ד"ר בנימין לובוצקי.⁵ נקודת המוצע של לובוצקי היתה ביקורת נוקבת על התנועה הציונית: כשל קוצר ראייתם של מנהיגי התנועה הציונית נולדה בית"ר. מטרתה לחולל מהפכה באמצעות הנוער. הנוער הלא-בית"רי הוא רק לצרכיו האישיים, ותפקידה של בית"ר הוא לחנך את הנוער לציונות מוניסטית אידיאליסטית הפועלת למען העם. חלוצי הפועלים הפכו "ממתנדבים העוברים לפני המחנה – למתיישבים הנתמכים על ידי המחנה".⁶ בניגוד לדעות שהביע בעבר קבע עתה לובוצקי, בעקבות רבו, כי בית"ר היא גם בית-ספר וגם צבא, ויסוד היסודות בה הוא המשמעת המוחלטת. אלמנט שני בעל חשיבות רבה הוא ספורט המגן והמשטר הצבאי – חינוך לאומי עברי ליצירת אזרח עברי. לפי לובוצקי, הבית"רי הוא חייל נאמן המוכן לגיוס, גם אחרי שסיים את תקופת שהותו בתנועה.

לובוצקי לא ראה בעצם העלייה לארץ מעשה חלוצי. לפי הרעיון הבית"רי, עלייה סתם איננה טובה דיה, אלא רק עלייה של נוער המגויס לכל תפקיד אשר יטילו עליו: כיבוש, הגנה וכו'. לובוצקי יצא נגד הסיסמה של "חובת העלייה",

3. *אגרת לכני בית"ר*, מוקדשת לשאלות הוועידה העולמית, 14 (2) (4.10.30) ריגה; *אגרת לכני בית"ר*, 15 (3) (25.11.30), ריגה; *אגרת לכני בית"ר*, 16 (4) (31.3.31), וארשה.

4. ראה החוזה בין ברית הציונים הרוויזיוניסטים העולמית לבין ברית הנוער העברי על שם יוסף טרומפלדור, עמ' 71-72.

5. ב' לובוצקי, "בית"ריח", *אגרת*, 16 (4) (31.3.31), וארשה, עמ' 7-14.

6. שם, עמ' 13.

שרבים מן הבית"רים תמכו בה. העלייה לארץ איננה "חובה לאומית" אלא "זכות לאומית".

תפיסה זו תאמה את גישתו של ז'בוטינסקי, אשר חשש ששאלת עליית הבית"רים תכשיל את תנועת הנוער. ראשית, פעילות מפקדיה הבכירים בגולה היתה חשובה לו מאוד. הוא ידע שמוקד כוחו הוא יהדות מזרח אירופה, ובעיקר פולין. שנית, לנוכח המאבקים של הבית"רים בראשית שנות ה-30 להשגת סרטיפיקטים, חשש ז'בוטינסקי שהבית"רים יתייאשו מן התנועה אם לא תדאג לעלייתם ארצה, ולכן צידד ברעיון של "זכות העלייה".

רבים מנציגי בית"ר בכינוס התנגדו לרעיון הזה. הם ראו עצמם חלוצים לפני המחנה, ולא הבינו כיצד יעלה המחנה ורק אחריו החלוץ.

ז'בוטינסקי סיכם את הדיון בפרשה פוליטית: "דעתי היא, כי הבית"רי שיהיה מוכרח להשאר בגולה – למרות רצונו הכביר לעלות – לא יהיה בית"רי יותר גרוע מאשר הבית"רי העולה" (עמ' 22).

כאמור, הוא פעל באופן שיטתי להפוך את בית"ר לארגון שיעמוד לשירותיו הפוליטיים:

א. היעדים שהציב לתנועת בית"ר היו זהים לאלו של התנועה הפוליטית, אבל נוסחו ביתר בהירות ותקיפות.

ב. נחתם חוזה בין ברית הציונים הרוויזיוניסטים לבין ברית יוסף טרומפלדור. החוזה קבע, שרק חברי הצה"ר יכולים להיות חברי בית"ר הכוגרים; כוגרי בית"ר עוברים לאוצרון, היוצא מסמכות תנועת הנוער ועובר לתנועה הפוליטית; ובכל נציבות בית"ר יימצא נציג של ברית הצה"ר. כל אלה קשרו את הנוער הבית"רי באופן חוקי לתנועתו.

ג. החלטתו בוועידה זו להעביר את המרכז העולמי של בית"ר לעיר מגוריו, פאריס, וכן להרחיב את מספר חברי ההנהלה הראשית – שלטון בית"ר – ולכלול בה את נאמניו שגרו בפאריס, נועדה להגביר את הפיקוח והזיקה שלו לבית"ר. הוא הוסיף על גרעין הפעילים הצעירים מריגה, שצמחו מתוך יוזמיה הראשונים – אריה דיסנצ'יק, משה יואלסון, בנימין לובוצקי ואהרון פרופס – את ירמיהו הלפרין, הארי לוי, נתן מיכלין, רפאל רוזוב וארנולד שניאורסון. ארבעת האחרונים גרו בפאריס והיו נאמניו זה זמן רב (עמ' 48).

ד. בדאנציג נקבעו דפוסי הארגון של התנועה, שאיפשרו לראשה – ראש בית"ר – למנות את כל חברי השלטון והמפקדים הראשיים בכל העולם. בידו היו מעתה ההחלטות החשובות על דרכי פעולתה והתכנים שנמסרו לבית"ר. כפי שראינו לעיל, קדמו לכינוס בדאנציג דיונים מעל דפי עיתונות בית"ר על דרכה הרעיונית והארגונית. בדאנציג נקבעה באופן ברור תוכנית העבודה לגילאים השונים. הבית"רים חולקו על פי דרגות: דרגה א' – גילאי 12-14, דרגה ב' – גילאי 15-17, דרגה ג' – גילאי 18-20. כן נקבעו התכנים שילמדו. הצעירים היו אמורים לעסוק בצופיות וספורט, והמבוגרים – בהכשרה רוחנית (תכנים תרבותיים) והגנתית (עמ' 26-27).

נקבע שכל הבית"רים צריכים לעבור שלוש הכשרות: הכשרה תרבותית, הכשרה מקצועית והכשרה הגנתית. התעורר ויכוח בין נציגי בית"ר על חשיבותן

הסגולית של שלוש ההכשרות הללו (עמ' 29-35).

גישות הבית"רים למהותה של התנועה ודרכה היו שונות, אך בשאלה אחת לא היה כל ויכוח. מפקדי בית"ר זאב ז'בוטינסקי סברו, שעל בית"ר להיות תנועה שתיצור אדם חדש, ותשנה את אופיו ואורח חייו של היהודי הגלותי לטיפוס של אדם גאה, "בן מלך", המסוגל להגן על עצמו וניכר בנימוסיו היפים. רעיון זה, בניסוח זה או אחר, אינו זר לציונות, וניתן למצוא אותו כבר אצל ברדיצ'בסקי, ואצל מספר רב של סופרים והוגי דעות ציונים. אך אנשי התנועה הרוויזיוניסטית וחברי בית"ר הוסיפו לו מימד נוסף. הם רצו גם לשנות את יחסם של אנשי תנועת הפועלים והמנהיגות הציונית ליהודי. לפי תפיסתם, הציוני "השמאלי" מתעניין רק בעתידו הכלכלי. יש להופכו לציוני איש צבא ממושמע, המקפיד על הליכותיו והופעתו המסודרת, הנשמע לפקודות ולא שוקע בים של "פלפולים" וויכוחים. המנהיגות הציונית נכשלה בניווט צורכי העם, והציבה אליטזם במקום עממיות ולאומיות.

גישה זו הפכה את הרוויזיוניזם ואת בית"ר לקבוצות אופוזיציוניות להנהגה הציונית ולתנועת הפועלים בארץ-ישראל, והן שילמו על כך מחיר כבד של דה-לגיטימציה ורגשות שנאה מצד חוגים ציוניים רחבים.

עצם הגישות השונות והוויכוח הער שהתקיים בוועידת דאנציג מעידים, שההחלטה על קיום משמעת, מוניזם ושליטת הוויכוחים בין חברי בית"ר היתה רק משאלה ולא מציאות. פרוטוקול הוועידה מוכיח, שמדובר בתנועה הנמצאת בתהליך של גיבוש דפוסי הרעיוניים והארגוניים. כתקופת הגיבוש, כלומר מאמצע שנות ה-20 ועד ועידה זו, היו תחומים שקשה היה להכדיל בהם בין הנוער הבית"רי לנוער הפועלי. אידיאליזם לאומי, העלייה לארץ כאחד ממוקדי הפעילות, לימוד השפה העברית ופרקים "הירואיים" מתולדות עם ישראל. אליטזם – כל אלה אפיינו את שני המחנות, למרות שהאידיאולוגיה שלהם היתה שונה.

נציגי בית"ר בוועידה ייצגו עמדות שונות בקשר למהות התנועה. לדעת לנה ליברטל מלטוויה, מטרת בית"ר היא יצירת אורח טוב למדינה העברית העתיד לקום וחלוץ לאומי. אחרים הדגישו את הפן הצבאי (ירמיהו הלפרין, עמ' 33; יחזקאל ריליון, עמ' 34; צדיק, עמ' 35). מרדכי כ"ץ מליטא, שלימים שימש כראש שלטון בית"ר בפאריס ובלונדון, הדגיש יותר את המאבק בגלות: הגלות סירסה את נשמתו של היהודי ונטלה ממנו את "האינסטינקט האלמנטרי הטבעי" (עמ' 37). לכן הפכה ההגנה ל"ממזר" של התנועה הציונית.

אחת הסוגיות שנדונו בוועידה זו היתה הסתירה בין דרך לגיוניסטית, המבוססת על שיטה צבאית ו"משטר של פקודה", לבין תנועה המבוססת על העיקרון הוולונטרי. הוחלט על פשרה, על פיה ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי ייבחר רק על ידי נציגים הנבחרים על ידי הסניפים השונים בעולם והנשלחים כצירים לוועידות העולמיות. לאחר שייבחרו, יעבדו ראש בית"ר והצירים הנבחרים את תוכנית העבודה, וירכיבו את המפקדה העליונה, שתפקידה לנהל את ענייני בית"ר העולמית. אך בין בחירות לבחירות, ובין ועידה לוועידה תנוהל כל העבודה על ידי ראש בית"ר ושלטון בית"ר (עמ' 38-41).

עקב אכילס של פשרה זו היה, שהחלטה על קיום ועידה עולמית מדי שנתיים לא קוימה, מטעמים טכניים ועקב קשיים שנבעו מן הנסיבות ההיסטוריות הסבוכות. בין השנים 1931-1949 התקיימו רק ארבע ועידות עולמיות: הראשונה בדאנציג ב־1931, השנייה בקראקוב ב־1935, השלישית בווארשה ב־1938, והרביעית, לאחר יותר מעשר שנים, בתל־אביב.⁷

אחת הסוגיות שעמדו במחלוקת וגרמו לקרע בבית־ר בארץ־ישראל היה אופיה החלוצי של בית־ר. ראש נציבות בית־ר בארץ־ישראל, מנחם ארכר, שלא הגיע לוועידה זו, יצר תנועה המבוססת על עקרון הגדודיות. הוא הכיר את ז'בוטינסקי עוד מימי הגדוד העברי בחקופת מלחמת העולם הראשונה, והכין תשמית אידיאולוגית וארגונית המתאימה לדרכו של רכו. כך חולקו הבית־רים לגדודים – מגדוד 41 ומעלה, כהמשך לגדודים העבריים מתקופת מלחמת העולם הראשונה. ואולם, עוד קודם להקמתה הרשמית של בית־ר בארץ־ישראל באפריל 1927, לאחר החלטת הוועידה העולמית השנייה של ברית הצה"ר ו"קבוצת מנורה". ארגונים אלו היו קטנים, אך חבריהם היו בעלי נחישות אידיאולוגית. הם ראו בפועל החקלאי את מגשים הרעיון הציוני, והקימו מסגרת קולקטיביסטית בפתח־תקווה ואחר כך בבנימינה. שתי הקבוצות הללו הגיעו להתנגשות פוליטית ורעיונית. כל צד ראה את עצמו כמגשים האותנטי של התוכנית הבית־רית.⁸

בוועידת דאנציג ייצג גרשון שץ את הגישה הפועלית-אליטיסטית של עולי טביה וחברי קבוצת "מנורה". הוא ביקש להקים ארגון חלוצי קולקטיבי, שיפעל למען העלייה הבית־רית ויחייב את חבריה לשירות של שנתיים בפלוגות עבודה מיוחדות. זאת, לאחר שהוא וחבריו החייאשו משילובם בהסתדרות העובדים הכללית, שהיו חברים בה במחצית השנייה של שנות ה־20. הקרע העמוק נתגלע בעיקר לאחר הקמת מפלגת הפועלים הארץ־ישראלית (מפא"י) ב־1930 ומאורעות תרפ"ט, שחידדו את הפערים בינם לבין חבריהם מהשמאל (עמ' 41-43). שץ הציע להקים ארגוני פועלים נפרדים לבית־רים. הצעתו להקמת "גדודי עבודה" התממשה בהחלטת דאנציג להקים את פלוגות העבודה של בית־ר, שהוא מונה למנהלן.⁹

7. ראה פרוטוקול הוועידה העולמית השנייה, קראקוב, ינואר 1935, מ"ז, חיק 2/3/1/66; השלישית, וארשה, ספטמבר 1938, מ"ז, חיק 2/4/1/66; הרביעית: "כרוסט (עורך), הכינוס העולמי הרביעי לבית־ר, דיונים והחלטות, תל־אביב, אדר תש"י.

8. על הפער בין העמדות של שני הצדדים השווה לרונמא: משואות (טבת תרפ"ח), המבטא את התפיסה החלוצית־פועלית של עולי ריגה, לעומת מוכרת לבני ברית טדומפלדור בא"י, תל־אביב תרפ"ח, המבטא את עמדת המפקדה הראשית בניהולו של מנחם ארכר. כן ראה: ח' בן־ירוחם, סדר בית־ר, א, ירושלים-תל־אביב תשכ"ט, עמ' 135-104. על ההחלטה להקים את בית־ר העולמית המאוחדת השווה Die II Weltkonferenz Zionistisch Revisionistischen Union, Paris 26 dec. 1926-1927; 2 January, כן ראה ח' בן־ירוחם, ספר בית־ר קורות ומקורות, א, ירושלים-תל־אביב תשכ"ט, עמ' 135-104, 344-323.

9. על דרכן של פלוגות העבודה של בית־ר ראה א' שטיין־אשכנזי, "פלוגות העבודה של בית־ר (1935-1931)", קתדרה, 51 (1989), עמ' 172-148.

פלוגות העבודה היו חלק משורה של ארגונים רוויזיוניסטיים שנוצרו למען הפועלים "הלאומיים": קופת חולים לאומית, הסתדרות העובדים הלאומית, "ארגון עובדי הצה"ר ובית"ר" וקרן תל"חי, שנוסדו במחצית הראשונה של שנות ה-30. בכך אימץ הרוויזיוניזם למעשה את גישת השמאל, שראה בארגון פועלים מכשיר בעל חשיבות פוליטית רבה.

מאז הקמתן ועד סוף שנות ה-30 היו פלוגות העבודה נושא לוויכוחים בלתי פוסקים על חשיבותן, על העול הכספי שהן מטילות על התנועה, ועל קירבתן האידיאולוגית והארגונית לתנועת הפועלים השנואה.

בוועידה התקבלו פה אחד כל ההחלטות בענייני ארגון, בחירת ראש בית"ר, והאידיאולוגיה הבית"ר. רק נושא העלייה התקבל ברוב קולות (עמ' 46-47, 52-72).

לסיכום: ועידת דאנציג הניחה את היסודות לארגונה ואיחודה של בית"ר העולמית. לראשונה נפגשו צירי בית"ר מרחבי העולם לויכוח רעיוני. הם גיבשו דרכי פעולה ואידיאולוגיה משותפת, תוך ניסיון להתגבר על חילוקי הדעות. האידיאולוגיה היתה מבוססת על פירוש מסוים של אופיו של החלוץ הציוני, הלגיטימי, שהוא מוניסטי, בעל משמעות והליכות נאות. חלוץ, אשר לפי דרכו של טרומפלדור מוכן להיות בורג ב"מכונה הלאומית". כלומר, לא רק פועל חקלאי אלא כל תפקיד שיידרש לקידום ענייני הלאום.

באידיאולוגיה הרשמית תפסה משנתו הפוליטית של זאב ז'בוטינסקי מקום מרכזי. הוא הוכתר בוועידה זו ל"ראש בית"ר", לאב התנועה, למנהיגה הנערץ, וגם לאיש הקובע באופן מינהלי את דרכה. תואר זה לא ניתן מעולם לאיש אחר. בוועידה זו נקבע הקשר האמיץ בין הנוער לתנועה הפוליטית.

כך הוחלט בה, בניגוד לרצון המנהיג ולשיטתו, על הקמת מסגרות מיוחדות לפועל הרוויזיוניסטי. שתי סיבות הביאו לכך. האחת, התהום שהלכה ונפערה בין תנועת הפועלים לתנועה הרוויזיוניסטית לאחר מאורעות תרפ"א,¹⁰ שחייבה את הפועל הרוויזיוניסטי לבטא עצמו בכלי ארגון משל עצמו. ושנית, בשל מקומם המרכזי והמיוחד של יוצאי ריגה בראשית דרכה של התנועה, אשר הטביעו בה את הרעיון החלוצי-פועלי-לאומי. אין זה מקרה, שרוב המנהיגים שהנהיגו את בית"ר העולמית עד ועידת דאנציג באו מקרב קבוצה זו.

10. על השפעת מאורעות תרפ"ט על תנועת בית"ר בארץ-ישראל ראה א' שטיין-אשכנזי, "ז'בוטינסקי ובית"ר בשנות העיצוב של התנועה", *כינונים*, 15 (1982), עמ' 117-134.

הכינוס העולמי הראשון של ברית תרומפלדור

(הרצאות, ויכוחים, החלטות)

ספרית בית"ר בהוצאת השלטון, חוברת מס' א', פאריס, ביולי 1931

המקור: מכון ז'בוטינסקי, ב/2/1/6 (נדפס ככתבו וכלשונו)

במקום מבוא

(כרוזו של ראש בית"ר)

אחרי שבע שנות הכנה בתפוצות העולם העברי, נתכנסו בדאנציג מפקדי בריתנו יחד עם נבחריו קניה לסיים את תכנית הבנין הבית"רי. השפעת ועידתנו העולמית הראשונה עלולה היא לעבור את גבולות המסגרת המפלגתית של זרם אחד בין זרמי תנועת הנוער העברי. תפקיד הרבה יותר עקרי, הרבה יותר כללי מלאה ועידתנו: בפעם הראשונה לתולדות הציונות, נקבע שם בדאנציג, תפקידו של הנוער בתור פועל יוצא מהרעיון הממלכתי בישראל.

הרעיון הזה – יצירת מדינה עברית על שתי גדות הירדן – הוכרו למטרות היחידה של המפעל הלאומי, למשא-נפשו היחיד של הנוער הבונה והלוחם; לרעיון הזה, ולו לבדו, הוחאמו גם מסילות הנוכח של הנוער וגם דיני שרותו האזרחית בעתיד. "עקרונות בית"ר" שנוסחו בוועידת דאנציג מכריזים, כי תכנה היחיד של חלוציות אמיתית הוא שעבוד הפרט והמעמד בפני אדנותו הבלתי-מוגבלת של הרעיון הממלכתי: לשם התפקיד הזה יכין את עצמו כל בית"רי לתעודת העבודה ולתעודת ההגנה ובכל ימי חייו מוכן לקריאת ה"גיוס" הן בתור עובד והן בתור חייל.

בדאנציג אחדנו את המבנה הפנימי של בית"ר. השווינו ושקלנו את צורות הארגון השונות שסגלו להם סניפנו בכל ארץ וארץ, ואת הטוב שבכולן צרפנו לשטה מאוחדת, בשטה זו נתבטא האופי הכפול של בית"ר, אופי של אסכולה וצבא גם יחד. שלש הדרגאות א' ב' ג' תוקדשנה להכשרה ולהשתלמות, חוק לימודים קבוע וזמן קבוע לכל אחת משלשתן, – ואחר-כך נסתפח בן-בית"ר לאוצרון הבית"רי (ריזרווה) לכל ימי חייו; ליום מותו או ער ליום בגידתו.

בתור היסוד הארגוני לכל התנועה הנחנו את עקרון ההכשרה התגנית. המוני בית"ר בכל ארץ וארץ יסתדרו בצורת גדודים; קשר תמידי יוצר בין כל בית"רי לבין גדודו המיוחד; מדרגא א' – בתור תלמיד מתכונן יסתפח אל גדודו, וגם אחרי גמרו את חוק שרות בדרגאות יישאר נאמן לגדודו ומוכן לגיוס בשורות גדודו.

ההכשרה ההגנתית הוכרה בתור הראשונה מכל חובות הבית"רי. לתנאי שבלעדיו אין קיום בכריתנו הן לצעיר והן לצעירה. לעת עתה נסתפק כתכנית מוגבלת של חינוך הגנתי; אבל כמשך שנת תרצ"ב יווסד בעזרת הקרן "תל-חי", בית ספר מרכזי למדריכי בית"ר ובעתיד הקרוב נוכל להרחיב ולשכלל את התכנית הזו.

כמו כן הוכרזה לעקרון גם השלמת הרפור העברי בחייו הפרטיים והארגוניים של כל בן בית"ר, לעקרון שבלעדיו אין לך מקום בגודי בית"ר. שעורים ובחינות ייקבעו למטרה זו, וסמן מיוחד ינתן בעתיד לדוברי עברית. אותו הדין הוא בדבר תוצרת היישוב; כל בן בית"ר צריך לדאוג להפצת תוצרת היישוב. קודם כל עליו יהיה לספק את צרכיו הוא. את תלבושתו הבית"רית יכין לו מתוצרת היישוב, ושנית יקדיש את כל כוחותיו ליצירת דריסת רגל לתוצרת היישוב בן חוגי עמנו הרחבים.

גם להכשרה המקצועית נקבעו כדאנציג דרכים מסוימות שיקלו על הבית"רי את הכנתו לתפקיד הבנין הממלכתי.

ערך מיוחד ונעלה ינתן כדאנציג למושג ה"חלוץ", אותו ערך שעליו חלם תרומפלדור, יוצר הרעיון החלוצי, ואשר נשכח ונטשטש בגלגולי המציאות הקטנטנת של עשר השנים האחרונות. כל בית"רי העולה ארצה בתור בית"רי, יקבל לשנתים את העול החפשי של שרות הגיוס הבית"רי. לאשר יישלח ילך, את העבודה שתוקבע לו - יעבוד; ורק לאלה, ורק לזמן שרותם, ינתן התואר של חלוצי בית"ר.

פתרון מוחלט קבלה כדאנציג שאלת היחסים בין ברית תרומפלדור ובין ברית הצה"ר, פתרון ברוח העקרונות שעובדו לפני חצי שנה על ועידת הצה"ר בפרג. הצה"ר איננה מפלגה בציונות; הצה"ר היא הציונות ובית"ר היא האסכולה והצבא של הציונות. בכובלות תפקידה הכפול חפשיה היא בית"ר כגוש עצמאי. בשנות גיוסו בתור חלוץ-בית"ר יעמוד הבית"רי כרשות ההנהלה משותפת שתוצר למטרה זו בארץ, בכל שאר תפקידיו האזרחיים - בן בית"ר - בן הצה"ר הנהו. בית"ר והצה"ר אינן שני מחנות; אינן אלא שתי דרגאות לכולל הגדול האחד - לציונות הממלכתית.

החקנון שעובד כדאנציג אחד את שני העקרונות השואפים לבטוי בחיי ארגונו המורכב - ארגון שהוא "תנועה" מצד אחד, - צבא ואסכולה מצד שני. שני העקרונות הם - בחירה עמונית ושלטון צבאי. לכנוס העולמי ישלחו המוני בית"ר את נבחריהם, והנבחרים האלה יבחרו את ראש בית"ר עם קציני-שלטונו להנהלה ואת שופט בית"ר להשגחה ולבקורת. אבל המפקדים כולם, החל מנציבי בית"ר הארציים ועד ראשי הצרורות והגדודים, יתמנו מלמעלה למטה ורשות נתנה לכל בית"רי לפנות אל שופט בית"ר, והשופט יבדוק את תלונות הבית"רים ויביע את דעתו לראש בית"ר, לחשומת לבו של ראש בית"ר והשלטון.

השלטון - המפקדה העליונה" לשעבר - הועתק לעיר מגוריו של ראש בית"ר ויעבוד אתו יחד במגע תמידי.

בית"ר נתבגרה, והנה עומדת על מפתן חיי כוגר, חיי מפעל וכבוש, לא

תשתכח מלבנו זכותם של אלה אשר, לפני שבע שנים, יצרו את הגרעין הראשון לברית תרומפלדור ואשר נהלוה עד עתה, והיום מתחילה לפנינו התקופה השניה לחיי בית"ר – התקופה המחלטה, אשר עפ"י מסקנותיה ישפטו דורות העתיד את טיבו של הדרך הזה.

*

מהמערכת:

הפרוטוקול המקוצר הזה והחלטות הועידה נמסרים בזה לבית"רים. בחוברת זו מתבטאת רוחה של בית"ר וההחלטות הנמצאות כאן תשמשנה יסוד לעבודת בית"ר ולכיוונה להבא.

פרוטוקול הישיבות

ישיבה ראשונה: 12 באפריל שעה 20.45 פותח ראש-בית"ר זאב ז'בוטינסקי את הועידה העולמית הראשונה לבית"ר באולם "הווירטשפיזיהאוז" אשר בדאנציג בנוכחות 103 צירים ו-140 אורחים וקהל רב. את הועידה מברכים: בשם הקהלה היהודית בדאנציג יועץ-המשפטים הד"ר פאביאן, בשם ההסתדרות הציונית בדאנציג הד"ר לאנדא, בשם "המזרחי" ד"ר הרב סגלוביץ, רב הקהלה בצופוט הרב חן, בשם ברית הצה"ר דאנציג ה' מאריאנובסקי, כ"כ הצהיר בפולניה המשורר ד"ר יעקב כהן, בכ" הצה"ר בגרמניה, ה' בלילובסקי וכ"כ מחלקת קרן תלחי לפולניה – הד"ר פלדרו (בן שם). מפני חסר פנאי אין מקריאים את כל הברכות שבכתב חוץ ממכתבו של ה' מאיר גרוסמן, אחד מיוצרי הגדוד העברי וכ"כ את שמות שאר המברכים.

ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי (גרמנית):

אספה נכבדה! הוטלה עלי החובה להציג לפני הנאספים את החזיון של ברית תרומפלדור, או בקצור: בית"ר. כל מה שאומר ידוע לכל בית"רי, אולם אינני בטוח בכך שיעלה בידי הערכ למלא את תפקידי. אם גם עמרת ליד ערישתה של בית"ר – אין אני יודע באמת את תכונת התנועה הזאת, חוץ מזה שהערישה הזו עמדה בריגה. צעירים, כמעט ילדים יסדו את התנועה, חוץ מאחד שעמד על סף גיל יותר קשיש, וכיום התפתחה וסניפיה נמצאים בכל מקום שבו ישוב עברי. הן שמעתם זאת מהברכות: הסניף הגדול ביותר – בפולניה, יותר קטן – טיאן-טוין.

בית"ר נולדה כרגע מר וקשה, לפני 6 שנים עברו עלינו ימים קשים. למעופו של הרצל לא היה אף זכר. נפוצו התקוות המשיחיות שלאחרי הצהרת בלפור. – אז התחילה המגמה להתאים את הציונות לחכם של מחנות שונים. ומובן כי אם רוצים להתאים דבר עצמאי לרוח זר, הוא מאבד את תכנו. – בראשונה השמיטו את המושג "מדינה עברית" וכאשר החלו בעבודה "מעשית" של התישבות הכריזו על הסיסמא, כי דרושה לנו לא כמות אלא איכות, כי בארץ ישראל

צריכים להיות אנשים יפים, טובים ומוסריים. – הכל אפשר להלביש בבגדים יפים. וגם כאן מצאו מסוה של מלים יפות לענין מכוער. האמנם יתואר, שאפשר לענות להמונים המדוכאים של עמנו בדרשם מבוא לארצם: "לא יפים אחם די צרככם"! והנה מחלקים את העם היהודי לשני סוגים: הראשון – בעל "יפיר הנפש", שיגאל, השני – הסובל שלא כדאי לגאלו. לא תוכל גפש צעירה להתלהב למען אידיאה כזו, וטבעי הוא שהגוער נעלם משורות הציונות. אפס, חלק אחד של הגוער הציוני חבר תפישוה ציונית זו, בתוכן סוציאלי אחר. הוא המציא בזה מין אמלגם. ואולי שעטנו. שעטנו! בר-טוב. צמר – טוב. אבל שניהם יחד – רעים. מדוע? – זהו סוד, אשר לא אוכל לכארו, אבל מסתפק אני באמת הפשוטה: אל תערבבו שני דברים טובים. – אמנים! הרחוב הזר עשיר ממנו. והנה מכיטים צעירינו דרך החלון ורואים את שלל צבעי הרגלים היפים ושומעים את המוסיקה המשכרת הזרה ומתפעלים! הם פותחים את האשנב, פונים החוצה בראשם, בגופם וצועקים: "אנחנו אתכם", עד אשר, אהה – הם נופלים החוצה... גם זו התבוללות. גם ההתכוללות השכיחה ראשיתה באמלגם. ואולי הגענו בימינו עד לידי מין משונה של נציונל-אסימילציה!

בתור מתאה נגד זה נולדה בית"ר. אין לנו צורך באמלגט. יש לנו אידיאל שלם משלנו, ואם גם קטן הנהה. כל חיינו, כל רגשותינו, חיים אנו אך ורק למען אידיאל זה. ככה מבין אני את תנועת בית"ר. אתמול נסיתי לברר את מושג המוניזמוס. קשה הדבר, בפרט כשצריך לדבר כשפה שאינך בה בן בית. היהדות מכירה מלה. מלה פשוטה פרוזאית ככל שם מספר: "אחד". ומלה זו היא היא אבן הפנה לכל תפישת היהדות. והנה אחרות בעברית כנראה אין זו משמעת שהכל הולכים יחד. אחרות נמצאת בלבו של כל אחד, אם עולה בידו להחזיר את הכל על בסיס אחד.

לא אוכל להביע זאת ברברים וגם לא חברי הצעירים, אולם כמדומני כי רברי המשורר יביעו זאת:

שמש אחת במרום

ושיר אחד בלב

ואין שני..."

והנה נרמה לי, כי הרעיון האחד השולט – הוא רעיון המדינה: Staatagedanke, זהו הצורה המשוחפת לכל האומות. אולם אנחנו גם נרע במה למלאה. ולזה שואף הגוער בכל התנאים והאיש הצעיר מתכוון לשרת כלו לרעיון נעלה זה: "קחני והשתמש בי"! (מחיאות כף) וזה היפה ביותר. פחדים אצלנו מפני כוח הזרוע. אבל יש גם וסר כוח הזרוע. אל נא נשכח – מי אנו? יש אומות יותר גדולות מאתנו. אבל, הראיתם, כשבא-כוח אומה גדולה ונאורה כזו ימצא באפריקה המרכזית, בקונגו, ולמרות תרבותו הגבוהה, נשמע ממעשים אכזריים, ממעשים נוראים. ההבדל בין אירופה ובין אפריקה המרכזית הוא: הבא אסור – התם מותר! זכורני מקרה, שמנהל חברת המסלה האלקטריית באודיסה שלפני המלחמה האדון קומביין, בלגי מלידה ובעל תרבות, זיכה בסתירת לחי את אחד הקונדוקטורים. מאליו מובן כי כאנטוורפן לא היתה עולה כזאת במוחו. אבל באודיסה מותר! ובאנטוורפן – אסור. והנה: גם אומתנו

נותנת הזדמנות, שהכל מותר. הפקר! פירוש המלה הוא: "מותר", אולם גם: "פריצות", משיחים הרבה על הפציפזם. מתגאה אני בעמנו שרעיון זה – רעיונו הוא, אבל לכל אמת – כמה צדים. ורע מאד, אם על כל מצח יהודי חרות: "הפקר!" "מותר!" השמרו ואל תשלחו את האנשים אל "קונגו", אל תביאום לידי נסיון...

רבותי! קל מאד לכזו: "מה מפעלכם – מחנכים אתם בחורים בעלי כוח, מלמדים אותם להשתמש בנשק! "אבל כלום שכחתם את משל שני הכלבים שברחוב: הקטן צועק ומתרגז, provoziert, – הגדול הולך לו במנוחה. – בזמן למודי נוכחתי במקרה זה: בבית קהוה יושבים סטודנטים גרמניים. נכנס סטודנט יהודי, מביט כה וכה ופונה פתאום אל אחד הסטודנטים הגרמניים: "אדוני – מדוע זה תצחק?!"

הלז עונה: "אני אף לא הרגשתי בכך!"

היהודי: "אתה מעליב אותי!"

כיצד אפשר לשכוח, שחינוך כוח ועצבים שקטים גם הוא ענין של מוסר. שאלוני רבים: "הבאמת רוצים אתם להפוך אנשים למכונות?! הן התרבות והאידינא שואפת דוקא לחופש הפרט ונלחמת במיכניזציה". אולם יש הבדל: אם בימי הקיסר ניקולאי הכריחו אותנו – הדבר היה רע. כיום הזה, כשהנוער שלנו ידע להתארגן מאליו, ו-10.000 איש יעשו כאחד תנועה פשוטה אחת – כן, גם זאת מכונה. אבל אם עם איננו יודע להיות מתוך רצונו עצמו "למכונה" – אינו אומה. יש המון, ויש אומה! אומה היא, שיודעת לפעול יחד מתוך רצון אחד. הגעגועים לרצון הלאומי הם השוררים בשורותינו, ולו גם יתבטא הרצון הזה בעמידת דום.

כך תופש אני את שכל התנועה שעלי להציגה לפניכם היום: ליצור גזע יהודי חדש, גזע כמובן הפסיכולוגי. רוצים אנו למחוק את חותמת הגיטו. אמנם, לא ברור אחד יעשה כדבר הזה. אנחנו הגנו הדורות הציוניים הראשונים וכבר התקדמנו במקצת. הבה נצעד כעת צעד חדש קדימה.

אבל, רעי, אל נא תעלה מחשבה כלככם, כי אתם הנכם כבר בני הגזע החדש. – לא ולא! אבל אתם מתגעגעים לו, אתם שואפים אליו. ועל כך תוכלו להחגאות.

אם אבל תזכרו, כי מחוץ לציונות ישנם בעולם עוד רעיונות והכרות יפים – שימו לב לדברים אלה:

השוו את המתולוגיות של האומות האריות וראיתם כי כלן תולמות ע"ד "תור-הזהב" שהיה ואיננו. ככלן העולם – עולמנו – הולך ומתקלקל, הולך ורע. אנו אבל הבאנו את האידיאה, כי "תור הזהב" – "ימות המשיח" – יבואו כתום כל הקצים. – בראשית דברי ימינו מופיע ישראל האיש אשר שרה עם אל ויוכל לו, באשר לא הכל נברא בעולמו של הקב"ה כדבעי. עלינו לתקנו. ובמשך של 3.000 שנה נודדים אנו כתבל ושואפים לחקנה. ומומחים אנו לכך. כיצד נוהגים במומחה מפורסם, שאין לו קליניקה בה יוכל לרפא? – בונים לו קליניקה, לכודטוריה. אבל גורלו של הרופא למחלות סוציאליות שבאנשיות מהו? נע ונד הוא ומטיף לאחרים. ויש שימסור את רעיונו לידים זרות...

ואם רוצים אתם לשרת לאנושיות כלה – שרתו לאומתכם ובנו לה את הלבנטוריה הזאת. וכדאים הם כוחות דור ודורותים שיקדישום למטרה נעלה זו.

*

ואו יוברר כי לאנשים שרתו לא אלה שקראו החוצה דרך החלון... ולכם, אחי הציונים, אגיד לכוף: אמרו, שאין לנו נוער. הבה ואזכיר לכם את האגרה היונית על הנודד אשר כהררי הקוקן ששמע אנחות מראשי ההרים, יקשב וישמע מלים ויגות. והנה איש שואל: העוד ישנה האש עלי אדמות? או הבין הנודד כי המיטנסו פרומיתיאוס הוא הנאנח ושואל לאש, זו האש שלמענה הוא סובל סבלות עד.

ככה גם שאלו: העוד יש נוער ציוני? העוד יש לרעיונו תקומה? וכיום הזה תשמעו את התשובה בגאון ובענוה: כל אחד מכם שומע את התשובה בלבו הוא: אשרינו שיש לנו כוחות צעירים רעננים שימשיכו את המפעל עד הנצחון".

(מחיאות כפים ממושכות).

כל הנאספים שרים ה"תקה".

יום 13 באפריל 1931.

ישיבה שניה מ-10-14.30 שעה.

ראש בית"ר פותח את הישיבה. דיסנצ'יק, חבר המפקדה העליונה מקריא את סדר היום של הועידה העולמית הראשונה לבית"ר.

יום א': יום 12 באפריל – 4 שעות אחה"צ: מועצת ראש בית"ר והמפקדה העליונה את המפקדים הראשיים על מהלך הועידה.

12 באפריל: 8 בערב – ישיבה א' (פומבית).

פתיחת הועידה – ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי.

ברכות.

"המצב בציונות ותפקידי הנוער העברי" – הרצאת ראש בית"ר.

13 באפריל.

10 בבוקר: ישיבה ב'.

ביאורים לדין וחשבון של המפקדה העליונה – ד"ר יעקב הופמן.

בית"ריות – בנימין לובוצקי.

וויכוחים על ההרצאות ז'בוטינסקי, הופמן, לובוצקי.

16 אחרי הצהריים: ישיבה ג'.

המשך וסוף הוויכוחים.

20 בערב: ישיבה ד'

החינוך הבית"רי וההכשרה התרבותית – לנה ליברטל.

ההכשרה ההגנתית – ראש בית"ר, זאב ז'בוטינסקי.

ההכשרה המקצועית – אהרון פרופס.

14 באפריל: יום שלישי.

9.30 בבוקר: ישיבה ה'

וויכוחים על ההרצאות ליברטל, ז'בוטינסקי ופרופס.

14 אחה"צ: ישיבות הועדות לאיריאולוגיה, להגנה, לתרבות ולהכשרה המקצועית.

18 בערב: ישיבה ו'.

קרן "תל-חי" - מרדכי כ"ץ.

הארגון הביתי"רי - אריה דיסנצ'יק.

ארגון העליה - גרשון ש"ץ.

21 בערב: ישיבה ז'.

וויכוחים על ההרצאות כ"ץ, דיסנצ'יק, ש"ץ.

15 באפריל

9 בבוקר: ישיבה ה'.

המשך וסוף הוויכוחים על ההרצאות כ"ץ, דיסנצ'יק, ש"ץ.

13.30 ישיבות כל הועדות.

18.30 בערב: ישיבה ט' (אחרונה).

דו"ח של עבודות הועדות. החלטות.

בחירת שופט בית"ר.

בחירת ראש בית"ר והשלטון.

תכנית המועמדים לראש בית"ר.

נעילה - ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי.

הצעת סדר היום מתקבלת פה אחד.

דיסנצ'יק מקריא הצעה לבחירת נשיאות. היינו:

מרדכי כ"ץ (ליטא), זלמן לוינברג (לטביה), גולד (פולניה), ד"ר קיפל (אוסטריה), אדרי (א"י), גלור (דאנציג), - אשר מתקבלת פה אחד.

למוכירות הועידה נבחרו: דיליו (ליטא), בלנקפלד (לטביה), צדיק (גרמניה).

ראש הסברה לדין וחשבון של המפקדה העליונה - המרצה ד"ר י. הופמן.

ד"ר הופמן מסביר את תולדות יסוד בית"ר וחושב, כי תנאי יצירת בית"ר לא רק אינם ידועים לקהל הרחב, כי אם כן אינם ידועים בחוץ המחנה הביתי"רי גופא.

בית"ר נוסדה בשנת 1923 ז.א. באותו זמן המשבר בנסוח המטרה הציונית.

בית"ר נוסדה בבת אחת עם תנועת הצה"ר. זה לא מקרה, כי בית"ר היא היא

הראשונה שהבינה את רעיונות ז'בוטינסקי. היות ורעיונותיו לא יכלו לחדור אל

תוך הדור הזקן, שהתרגל לטפל אך ורק בחבת ציון; רעיונות אלה דרשו דור

חדש וצעיר משוחרר מהפסיכולוגיה ששררה בשדרות התנועה הציונית. ועל כן

אל נשתומם, כי התנועה הריביוניסטית נוצרה כמעט כולה תנועת נוער גרידא.

הד"ר הופמן נוגע בקיצור בהתפתחות האידיאולוגיה הביתי"רית ובשלשת

ההכשרות שכל בית"רי צריך לקבל לשם מלוי תפקידיו בבנין המדינה העברית.

החלטת הועידה השניה העולמית לברית הצה"ר ליסד בכל הארצות סניפי בית"ר

הכניסה תקופה חדשה בחיי בית"ר ובהתפתחותה. נגשנו לחילוף מכתבים עם ארצות שונות ואחרי שנה אחת היו לנו סניפי בית"ר בפולניה וליטא. סניפים נוסדו לא רק ע"י עבודתנו אנו, כי אם באופן סטיכי ע"י איניציאטיבה היוצאת מחוץ לשורות בית"ר. לועידה העולמית הראשונה, אשר התכנסה היום באה בית"ר עם 21 סניפים ארציים המונים 22 אלפים חברי. ההתפתחות המהירה הזאת של בית"ר הביאה לידי כך, כי בארצות שונות התבלטו גוונים שונים של האידיאולוגיה, ואחד התפקידים הכי חשובים של הועידה הזאת יהיה למצוא את הסטרוקטורה ואת האידיאולוגיה האיחודית לבית"ר, היות וכבר עכשיו אפשר למצוא השקפות מתנגדות זו לזו על מהות בית"ר ואם לא נמצא את הדרך הנכונה לחיקון השגיאה הזאת, הרי המצב של היום יוכל ליהפך במשך הזמן הכי קרוב לסכנה לכל בית"ר וקיומה.

המפקדה העליונה אשר נבחרה בוועידה הורשאת בהרכב חמשה חברים לא היתה כל העת כולה במקום אחד (שלשה חברים היו תמיד בחוץ לארץ), חוסר מדריכים, כספים, חומר לעבודה ועתונות והסכיכה מלאת השנאה בה עבדנו כל הזמן, כל זה השפיע והביא לידי כך, כי לא עלה בידי המפקדה העליונה למלא את כל תפקידיה החשובים. בסוף הרצאתו מבקר המרצה באופן חריף את יחס ההסתדרות הציונית אל בית"ר. הוא נוגע כמו כן בעבודת משרדי א"י, המתאמצים לעצור בעלית בית"ר. הד"ר הופמן מעורר את שימת לב הועדה לדין וחשבון המודפס אשר דן ככל עבודת המפקדה.

הרצאת בנימין לובוצקי על הנושא: עקרוני בית"ר.

אני רואה את עקר הסיבה של ירידת הציונות בעשר השנים האחרונות כחוסר נוער ציוני מוניסטי אשר עיניו מופנות כלפי העם, כלפי גורלו וכלפי האידיאל הקשור בעתידו. אלו היה רוב הנוער הציוני כמשך עשר השנים האחרונות רוגל בציונות מוניסטית לא היינו כאים לידי ירידה כזאת, כי או התנועה הציונית לא היתה סובלת "מנהיגים", אשר מודים ברבים, על שאינם מאמינים במטרת הציונות ואשר מוכנים למסור את הנהגת עם ישראל לידי אילי הכסף המתבוללים, על מנת לאפשר ל"חלוצים שלנו", להמשיך את חייהם ה"נבחרים".

המסקנה כשביטלנו ברורה. בית"ר צריך לחנך את המוני הנוער בפסיכולוגיה של ציונות מוניסטית. זהו תפקידה של בית"ר בעולם הציונות. זהו בלי ספק תפקיד היסטורי בתולדות עם ישראל: בית"ר יוצרת באופן זה המוני עם, אשר יוכלו בעתיד לשמור על גורל הציונות וגם להיות הבסיס האנושי לתנועה ולהנהגתה.

בית"ר יוצרת את הלאום העברי החדש על ידי חנוך אורחים עברים. ועתה עומדת לפנינו השאלה: מה הם אמצעי החנוך בבית"ר, אשר יכתיחו את השגת המטרה החנוכית?

ראש בית"ר אמר בוועידת הצה"ר בפרג: "בית"ר יש בה אלמנטים הן של בית"ר ספר והן של צבא". ז.א. כי בכל המדינות החדשות ממלאים בית"ר הספר והצבא את אותם התפקידים בחנוך הלאומי, אשר אצלנו ממלאת בית"ר. וכבכל דבר ציוני – הרי גם בית הספר והצבא הציונים נבנים על יסוד התנדבות הפשית ולא

על יסוד הכרח ממשלתי כבמדינה.

יסוד היסודות באמצעי החנוך הבית"רי היא משמעת מוחלטת. המשמעת הזאת מתבטאת על ידי ציות ללא-כלי-התנגדות כלפי המוסדות העליונים של בית"ר. יסוד המשמעת – למרות היותה רק "אמצעי" ולא עקרון – קשור קשר לא ינתק במטרה החנוכית ואינו ניתן להתחלף באמצעי אחר. על כן יש לו אותו הערך כלעקרון.

ציות למפקד פרושו משמעת כלפי הרעיון הלאומי בישראל.

משמעת בית"ר מחנכת את הבית"רים למלוי חובות האזרח העברי.

אולם בית"ר איננה רק מוסד של חנוך ("בית-ספר" לפי דברי ראש בית"ר), כי אם גם כלי נאמן בידי הרעיון הציוני לפעולות רבות-ערוך ("צבא"). בית"רי אשר גדל בבית"ר ונתחנך בה, נשאר, גם לאחר שגמרו את חוק למודיו הבית"רים, "חיל" עברי נאמן, הנכון כל רגע "לגיוס". זו החלוציות הבית"רית.

זוהי גם החלוציות הטהורה עפ"י מושגיו של יוסף תרומפלדור. ההבדל שבין החלוציות של יוסף תרומפלדור וחלוציותה של בית"ר אינו אלא בזה שתורומפלדור עשה תכנית מעשית למלוי התפקידים החלוציים בזמנו – תקופה של התיישבות המונית, (שנת 1918), ובית"ר גדלה בזמן אחר לגמרי, בתקופה שאין בה אפשרויות למלוי תפקידים חלוציים, מפני שבמקום בנין הארץ יש בה התיישבות פעוטה של יהודים צעירים. תרומפלדור סבר, כרוכ הציונים בזמנו, שהגיעה כבר שעת בנין הארץ האמיתית, ז.א. התיישבות המוני יהודים בא"י, ועל-כל יצר תכנית, כיצד להקל על התיישבות זו ע"י הכשרת הקרקע, יבוש הבצות וכיצד להגן עליה ע"י יצירת צבא עברי – ולמתנדבים לפעולות אלה קרא חלוצים וארגנם בהסתדרות "החלוץ". אולם לא הגיעה עדיין תקופת בנין-הארץ האמיתי, ו"חלוציו" של תרומפלדור נהפכו ממתנדבים העוברים לפני המחנה – למתיישבים הנתמכים ע"י המחנה. אין חלוציות כיום ואין אפשרות לחלוציות, כל זמן שאין סיכויים מידיים לעליה המונית.

על כן אומרת בית"ר: הבית"רי נכון לחלוציות, נכון לגיוס. החלוציות הבית"רית מטילה על כן חובה על כל בית"רי בוגר כלפי המשמעת הבית"רית. החלוציות הבית"רית אינה אלא המשך המשמעת הבית"רית גם אחרי גמירת חוק הלימודים הבית"ריים. הבית"רי בגמרו את חק הלימודים נהפך ל"חיל דורביסטי" עברי, כלומר שעם ישראל יכול לבטוח כי בשעת הצורך תוכל בית"ר לשמש בתור צבור מאורגן של מתנדבים אשר נכון להעמיד את עצמו ברשות האומה. עקרון חלוצי זה כולל בתוכו גם את רעיון "הלגיוניזם" וגם את רעיון "החלוציות העובדת" שנוצר גם הוא ע"י יוסף תרומפלדור.

בית"ר צריכה להביע בקול רם ובלשון ברורה את רעיון החלוציות הבית"רית, כי לפי הלך-הרוחות הנוכחי צפויה לנו הסכנה שגם אנחנו נגרר אחרי מושג ה"חלוציות" הנפוץ בעולם ה"ציוני", ז.א. שגם אנחנו נחשב את העליה לארץ כשהיא לעצמה – ל"חלוציות", ונסתפק בה. אולם לשם מלוי תפקיד חלוצי – לפי מושגי יוסף תרומפלדור ובית"ר – אינה מספיקה רק עלייתו של חלוץ לארץ-ישראל, כי אם החלוץ צריך למלא בארץ, בתור חיל בעל משמעות של צבא-חלוצים מאורגן, תפקידים של כבוש קרקע, הגנת הישוב וכדומה. ז.א. כי

הפעולות החלוציות צריכות להבטיח התישבות שקטה ומסודרות של המוני היהודים. ומלוי תפקידים אלה יהיה אפשרי, בקנה-מדה מספיק, רק אחרי שיתמלא התנאי הקודם לבנין הארץ ככלל, ז.א. כשישרר בארץ סדר הנקרא בפי הצה"ר משמר קולוניאליזציוני.

שאלה אחרת לגמרי, אם אפשר וצריך להכריז בבית"ר כבר עכשיו על חובת העליה של כל בית"רי ובית"רי "האפשרות הראשונה", כפי שנאמר "בעקרונות בית"ר", אשר נקבעו בפגישת וורשה. צריך להבדיל יפה בין החלוציות הבית"רית, שפרושה גיוס כל כחות בית"ר לשם מלוי תפקידים ידועים בא"י, ובין חובת העליה המוטלת על כל פרט בית"רי כל זמן שקיימים עקרונות וורשה. שאלת חובת העליה היא שאלה תכסיסית (כי יש אומרים: "מטעמים שונים עלינו להגדיל עד כמה שאפשר את מספר הבית"רים בארץ") או שאלה חנוכית-פנימית, (כי יש אומרים: "מטעמים חנוכיים צריך לתת לכל בית"רי אידיאל פרטי הניתן להגשמה קרובה"). אולם על כל פנים היא איננה שאלה עקרונית, כי לכל הדעות הרי העליה לארץ ישראל איננה חובה לאומית אלא זכות לאומית. על הצד התכסיסי וחנוכית שבחובת העליה אפשר וצריך להתווכח בוועידתנו העולמית, אולם אי-אפשר מנקודת ראות בית"רית להתווכח על עיקרון כגון זה. ויוכחים על הרצאות ז'בוטינסקי, הופמן, לובוצקי.

רובין (פולניה) : – הבית"רי צריך להיות מוכן לבנין המדינה העברית. על כן עלינו לדעת מה תהיה צורתה הכלכלית של א"י; בהתאם ליסודה הכלכלי יש להכשיר את הבית"רים, לפי דעתו צריכים אנחנו להעמיד לנו את המטרה לחדור אל כל שדרות ומעמדי עמנו. ועל כן צריכה ה"איבערשיכטונג" של עמנו להעשות בהתאם לעתידה הכלכלי של ארץ ישראל. – לגיוס אולי נהיה מוכרחים לחכות עשר שנים, ואם לא תהיה עליה מחיבת הלא נשקפת הסכנה, כי בבוא הגיוס בית"ר לא תהיה מוכשרה למלא את פקודת הגיוס, היות ובמשך השנים הרבות החברים יסדרו בגולה ובבוא פקודת הגיוס לא יוכלו להתאים את מצבם לצרכי הגיוס.

ישיבה שלישית: 13 באפריל, 15.30 שעה עד 19.

קלרמן (פולניה) – החינוך הבית"רי מקשר כל חבר באופן אורגני עם ארץ ישראל, ועל כן יעלה כל בית"רי ארצה מבלי כל חובה אידיאולוגית. נשאלת אולם השאלה, היש מקום בבית"ר לחברים כאלה, שיש להם אפשרות עליה ואין הם מנצלים אותה?

לובוצקי (מ"ע) – העליה אין היא חובה, זה הוא העקרון, אשר אני מציע, וגם הקונטרול מיותר על כן. אך במקרה שהחבר מוכשר לעליה ומוצאים לנחון שיעלה, חובתו לעלות לפי פקודת השלטון.

וסרמן (לטביה) – אינו מאמין כי יעלה בידי בית"ר לחנך דור, שישע לא"י בלי חובת העליה, רק בעקב פעולתה של צרת היהודים. אין אנו יכולים לפרש את עצמנו מההמון היהודי. באם ההמון יעלה ואנו נשאר בגולה, יעדר החלוץ ההולך לפני המחנה, בלעדו לא תבנה ארץ ישראל. יכול להיות כי אלה חברים

לא יוכלו לעלות מסבות סוביטיכיות, אבל אין להפר את המקרים היוצאים מן הכלל האלה לחק בית"רי.

לבינסון (לטביה) – מתנגד לדעה אשר חררה לשורות בית"ר, כי רק העולים ארצה הנם בית"רים במאה אחוז. העליה לארץ הנה אושר, ולא קרבן. – ע"י הפרולטריוציה של העם היהודי בכל ארצות הגולה נוצר מעצמו מעמד פועלים יהודי. למרות זה הסטרוקטורה הכלכלית של העם היהודי הנה כיום עוד לא בריאה בהחלט. ולא חבריא עד אשר נבנה את המדינה העברית, את המדינה העברית הננו בונים בכל קצוי תכל, והמסוגלים לעבוד בכנין בארץ גופא – יעלו. לוינברג (לטביה) – בית"ר בלטיה חושכת, כי בית"ר צריכה להיות בעד עליה מחייבת מנקודת השקפה חינוכית תכסיסית. הרינו מאמינים כי העליה ההמונית סוף סוף תבוא, ועליה המונית זקוקה לחלוץ העובר לפני המחנה ומנהלו, כי לא יתואר המצב, לעזוב את העליה ההמונית על דעת עצמה. העמדות שהננו יכולים לתפוס עכשיו, בתנאים, השורדים כיום בארץ, הננו צריכים לכבוש, אף כי הנה תהיינה קטנות ולא תשביענה לגמרי את רצוננו. אם נוותר עכשיו על העליה המחייבת, לא נוכל להתחיל בבוא העליה ההמונית, בארגון עליה גדולה ומאורגנת של הבית"רים, כי נתקנו את הקשר. נקח נא בתור משל את תנועת הבילויים: היה היו אנשים אחדים ולכל ירוע התפקיד הגדול והתשוב שמלאו בכנין התנועה והמדינה. בחינוך הבית"רי יש לו לרעיון הממשי של השתתפות אישית בכנין הארץ ערך מכריע בהשחלמות הבית"רי, היות ולא נוכל להיות ולהסתפק אך ורק ברעיון המפשט של "אזרח של המדינה העברית העומדת להבנות". גיוס – זה הוא חלק של הבית"ריות, פרט מובן של ההכרה הבית"רית, אבל לא דבר היוצא מן הכלל, ולכן אין להדגישו כל כך. מה יהיה אם עלינו יהיה לחכות לגיוס 6 או יותר שנים? מה יהיה עם החברים שגמרו את כל שלשת ההכשרות? הנסיון בלטיה הראנו, כי החברים האלה אינם יכולים למצא ספוק בעבודות בית"ר היום-יומית.

זאב ובוטינסקי (ראש-בית"ר) – החנוך שכית"ר יכולה לתת לחבריה אין הוא רחב ביותר, ולכן צריך חנוך זה להיות מרוכז לארץ ישראל; השפה – עברית, גיאוגרפיה – ארצישראלית, מקצוע – הנחוץ בארץ ישראל וכו'. דבר לגמרי אחרי היא שאלת העליה של כל חבר לארץ ישראל. כל יהודי לאומי יבין, כי ספוק לאומי מוחלט עלול הוא למצוא אך ורק בארץ ישראל, לא אוכל אולם להסכים שיכניסו לתוך העקרונים, שחור על גבי לבן; כל חבר בן 18 שנה צריך לתת את התשובה על השאלה הקשה והחמורה של עתידו הבית"רי, אם יעלה ארצה או לא? הצרפתי אומר: אל תכתוב את אשר הנך חושב בלבך. אם עושים מדבר שהצלחתו אינה מובטחת ובטוחה חק עקרוני, – הרי הפכת את הענין לפרוזה. מנקודת השקפה בית"רית אין זה מוצא חן בעיני, אם העליה היא הבית"ריות; ואם הבית"רי נולד בארץ, האם מלא כזה אוטומטית תפקיד בית"רי חשוב? או – אם בית"רי עולה יחד את משפחתו לארץ, איזו שייכות יש לו, לבית"רי – לעליה זו, ואיזה חוב בית"רי מלא עם עליתו זו בתור בן-משפחה? – גם בשעת העליה ההמונית תהיה בקורת של העולים מההמון, וגם בין עולי בית"ר, בין הבית"רים, גופא.

אנו בונים ארץ ולא כל אחד יכול לרגלי התנאים האובייקטיביים לקחת חלק בבנין זה. דעתי היא, כי הבית"רי שיהיה מוכרח להשאר בגולה למרות רצונו הכביר לעלות – לא יהיה בית"רי יותר גרוע מאשר הבית"רי העולה. היות והחבר הרוצה לעלות ואין מרשים לו לעלות והוא נכנע, הרי זה גם כן מלוי פקודה ומשמעת בית"רית. העליה ארצה זאת היא פריביליגיה, אבל הבית"רי שאינו עולה אין הוא בריאה מסוג שני. אם אולם מטילים על כל אחד ואחד את החובה לעלות, אז כל אחד מוכרח לעלות, ומי שאינו עולה, הנהו בע"כ בית"רי ממדרגה שניה. הבית"רית המפיצה בטרנובה תוצרת הישוב והמאפשרת על ידי כך עליית יהודים נוספים לארץ, הנה אותה החלוצה הטובה כרעותה העובדת בארץ. אל נא נפקד פקודות, אם כבר רואים מראש שלא כל הבית"רים יוכלו למלא את הפקודה. אין נוח לי הדבר בעקרוננו יהיה סעיף חשוב הזקוק לפירושים, בלעדיהם לא נביהו.

הלפרין (א"י) – בית"ר – הסתדרות צבאית, ולכן על שלטונה להיות זהיר ביותר בהוצאת ונתינת פקודות, וע"כ אין יכול השלטון או הועידה ליצור פקודה, אם יודעים מראש שלא תמלא על ידי כל הבית"רים. ריטר (גרמניה) – דורש חנוך צבאי הגיוני. לבית"ר יש התפקיד הקולקטיבי לבנות את המדינה העברית: אינפילטרציה אנרכית מזיקה לבנין ולהתפתחותו. אל נא נכניס כשורוחינו את שטח ויצמן החסרה כל תכנית. הננו זקוקים ל"פלאנווירטשאפט" ועלינו ללמד לחכות.

גולדשטיין (אוסטריה) – לפי דעתו אין כל יהודי צעיר יכול להיות בית"רי, בית"ר אינה צריכה להיות רוקא תנועה המונית, החבר לובוצקי מתנגד לזה, שהבית"רי שלא יכול לעלות לפי עקרוננו אינו יכול להיות בית"רי. אולם צריכים אנו להשאיר בידנו אמצעים להשפעה מורלית על החבר למען יעלה, אמצעים למען להפנות את רעיונות חברינו לארץ ישראל.

אדרי (א"י) – "פאלעסטינאצצטריסמוס" – גם למושג זה יש מאות פירושים, אחד ידוע לכול. – החזית למלחמה נמצאת בארץ. האם נוכל לגייס למשל בית"רים מפולניה למלחמה עם אנגליה או צרפת? אם נוציא מעקרוננו את הסעיף על העליה המחייבת מה יהיה ההכרל בין בית"רי לבין ריביזיוני? פרידמן (פולניה) – מהוויכוח יכולים לקבל את הרושם, כאלו הננו נגד עליה מחייבת. הרושם הזה אי-נכון. אל להזכיר על זה בכלל: כאשר תבוא פקודה מתאימה – נעלה.

כ"ץ (ליטא) – מהות בית"ר נקבעה ע"י המטרות הסופיות שהציונות מטילה על מגשימיה. ויכול להיות כי בעת עליה המונית, העליה הבית"רית תהיה מחייבת, ויכול כמו כן לבוא מצב כזה, כי נצטרך – תיאורטית – להוציא בית"רים מא"י ולהביאם לגולה.

יואלסון (מפקדה עליונה) – חוץ ממטרותינו הסופיות אין דברים קדושים בבית"ר. כי הכל חוץ מהמטרה – הנם אמצעים להשגתה. הבית"רים הלטביים דורשים עליה מחייבת, זאת התשובה על הסיסמא: "הננו צריכים לבנות ז", אבל בית"ר אינה בונה, ולא תבנה ארץ ישראל, כי אם כל העם כלו יבנה את מדינתנו. לפי האידיאה של יוסף תרומפלדור הנוער הוא הוא הכלי בשעת העליה

ההמונית, אבל היום הלא אין לנו עליה המונית. חלוצים יכולים להיות אם יש צבא, אם אין צבא נעשים הם – לאונטיוריסטים. העליה הבית"רית צריכה להיות תכניתית, לפי פקודות השלטון, עכשיו עלינו להתכונן לגיוס. עכשיו בבית"ר שוררה לא עליה מחייבת, כי אם עליה עוורת. תום הוויכוחים על ההרצאות ז'בוטינסקי, הופמן, לובוצקי.

ישיבה רביעית: 13 באפריל בערב.

ל. ליברטל מקבלת רשות הרבור להרצאתה על: דרכי החנוך בבית"ר וההכשרה הרוחנית.

מה הוא תפקיד העבודה הרוחנית בבית"ר? בדברנו על מטרת החנוך בהסתדרות ממין בית"ר, היינו צריכים לדעת אל נכון מה הוא רצוננו. מה יהיו מהותו ופרצופו של אותו האיש, של אותו הבית"רי שאנו רוצים ליצור? וכאשר בתזווננו תהיה ברורה לנו מהותו של הטפוס הבית"רי, אז נוכל לקבוע את הדרכים אשר יביאו את הבית"רי לידי הטפוס הזה, וכל דרכי חנוכו, וביחוד החנוך ההגנתי והרוחני צריכים ליצור את הטפוס הבית"רי, ולכן צריכה עבודתנו הרוחנית להיות תוצאה ישרה מהאידיאולוגיה שלנו. ננסה כקיצור נמרץ למצא הגדרה, מה הוא הפרצוף הבית"רי?

הבית"רי הגהו האזרח הפוטנציאלי של המדינה העברית, העתידה לבוא וחלוץ האומה המתקדש לשרות העם. זאת אומרת כי הבית"רי הנהו אך ורק חלוץ (פיאוניר); היות ואזרח פוטנציאלי, פירושו חנוך אנשים בעלי הכרה מדינית בריאה. על כן בית"רי הוא הוא חלק האומה המראה לכול איך לפעול ואיך להיות: הוא דוגמא למשמעת לאומית, דוגמא של מלוי החובות האזרחיות, וכו' וכו'. – אצל כל העמים החיים חיים נורמליים ההכרה המדינית היא היא המומנט המבצר והמבסס את המדינה הקימת, אצלנו המומנט של ההכרה המדינית הוא הוא אחר המומנטים הכי חשובים בבנין המדינה, ועל כן זקוק הוא לטיפול מיוחד. השנים האחרונות הראו לנו עד כמה חסרה לעם העברי ההכרה המדינית. על הבית"רי להיות כמו כן דוגמא של האיש הבריא בגופו וברוחו; איש הדרוש בזכותו והלוחם להשגת זכותו בהכרה, שהזכות השייכת לו הנה כאחד גם כן מוסרית.

החנוך הבית"רי צריך להשמיד את הפסיכולוגיה החולה של היהודי הגלותי עם חזיונותיו המשונים על זכות וחובה. הפסיכולוגיה החולנית של הגלות גרמה כמו כן לידי כך שהיהודי הצעיר מוותר היום על מטרותיו האומיות ומביאן קרבן על מזבח האידיאלים "הכלל-אנושיים". ההכרה המדינית והפסיכולוגיה החדשה של היהודים היא היא החלוציות הרוחנית של בית"ר. החנוך להכרה מדינית והחנוך ליצירתה של הפסיכולוגיה החדשה של היהודים הם על כן עקרוני החנוך הרוחני בבית"ר.

מה הן דרכי החנוך הבית"רי להכרה מדינית? על הבית"רי לדעת את תפקידי המדינה ואת תפקידי האזרח כלפי המדינה. על הבית"רי למצא את מקומו בסדר החברתי והמדיני של היום. הבית"רי ילמד את דברי ימי עמו מימי יצירת המדינה העברית ועד הירוסה. את זה ילמד מנקודת ההשקפה, שגורל היהודים כגולה

הוא תוצאה ישרה ממצבו הפוליטי המתבטא כחוסר מדינה עברית. ילמד הבית"רי את החק הוהתיק, כי היהודי הנהו שעייר לעזאזל, היות והוא שלול כל מגן והגנה, שלול הגנה לרגלי חסר מדינה עברית, ז.א. כי היהודים בכל מקום מגורם הנם מעוט.

בכדי להוודע למצב האמתי של היהודים על בית"רי לדעת את צרת היהודים, את הפרובלימה הזאת עליו ללמד בכל עמקה, הוא צריך להוודע לכל הנסיונות הפילנטרופיים והסוציאלי-ריפורמיסטים בס נטו לפתר את שאלת היהודים, וצריך הוא כמו כן לדעת כי נסיונות אלו לא יכלו להצליח ולא הצליחו. ככה צריכים להביא את הבית"רי כמו כן לידי הכרה שהפתרון היחידי לשאלת היהודים נמצא אך ורק בבנין המדינה היהודית. עליו כמו כן לדעת אם מנקודת ראות כלכלית יכולה ארץ ישראל להעשות למדינה עברית. על כן ילמד את תנאי הכלכלה בארץ, את מצבה הגיאוגרפי, כמה אנשים א"י יכולה להכיל וכו' וכו' - צריכים אנו ליצור בית"רי עם רוח בריאה וישרה, בית"רי אשר עומד עם שתי רגליו בחיים הריאליים, אם הבית"רי יראה את העולם, את האנשים כמו שהם, או ילמד לדעת, כי המלחמה עבור מטרה "בריאה" - מוסרית היא. אמונה אמיתית ומבוססת, התלהבות עמוקה ונכונה נשיג אם אנחנו השואפים לקראת מטרה הסטורית לא נאבד בסכך של חזיונות ודמיונות אי-כרויים, כי אם נעבד מבוססים על החיים והוקיהם. אם כן למדי ראינו היכן יביאו חלומות אידיאליים את הציונות. ההגיון והרגש - אלה הם שני המנופים שימשלו במעשי האדם. איזו היא צורתה של העבודה התרבותית בבית"רי? - בבית תרומפלדור נכללים, לדברי ראש בית"רי, האלמנטים של הצבא והשל בית-הספר. האלמנטים של הצבא נמצאים בעבודה הספורטיבית-הגנתית ובמבנה הארגוני (מלמעלה למטה), במשמעת ובהנהגתו של הבית"רי, והאלמנטים של בית-הספר מה הם? בית-הספר הוא מוסד שבו לומדים. כך גם בבית"רי צריך ללמד. ז.א. בשיחות צריך למעט ובמקומן צריך לערוך הרצאות, שעורי קריאה, שעות עבודה, בקצור: צריך למסר לחברים ידיעות. אין זה משמע שאין לבית"רי להכיע שום דעה, אבל אמנם לא יביעו דעה על דברים שאינם מכירים. צרה נושנת היא בהסדרויות נער עבריות להתווכח על ענינים שמכירים אותם על סמך איזו סיסמות גרידא, נאומי מיטינגים או מתוך "אינטואיציה", שנולדה לרוב אך מתוך נטיה להתנגדות ולוויכוחים. אמנם ימצאו רבים אשר לא יסכימו בכך וירצו להוכיח שעבודה תרבותית כעין זו אינה מפתחת את רוחם של החברים המנוהלים. אבל טעות היא. נכון הדבר שלבני 12-15 לא תספיק "תכנית שעורים" כשם שמן הנמנע הוא לאסור וויכוחים לדרגא ג'. בדרגאות הצעירות יש להתחשב בדמיון השואף לעבודה עצמאית, בשעה שבקשישי הדרגא ב' ובאנשי דרגא ג' ערה הנטיה לפילוסופיה, שאין לשללה. והנה תפקיד העבודה הבית"רית הוא להשתמש בשני אלה, ולעצור בעדם שלא יביאו לידי פלפול, לפטפט. הדמיון יביא תועלת במחנה הקיץ, במלאכת יד, במשחק; מדרך מנוסה ידע להשתמש במציאות בלמוד התיאורטי, הוא יערך משחק מלחמה בקחו לדוגמא את מלחמת ברי-כוכבא. הוא ילמד לחבריו הצעירים את ידיעת ארץ ישראל בכנותו עמהם את הרי הארץ ובקעותיה בחול הרטוב. במשחק יוכלו

החברים להפר למעשה את ערמתם ואת המצאותם, אשר לולי זה היו משמשים חומר לוויכוחים בלי קץ.

בדרגא ג' צריכים החברים עצמם להרצאות על נושאי התכנית התרבותית וע"י כך ננתת לחברים האפשרות להודיע לחמר הנלמד באופן יותר טוב. יש להכניס לתוך התכנית את שאלת הפוליטיקה והצינונות היומיומית. בקצור: צריך לעזור את ההתענינות של כל אחד בשאלות הנלמדות.

לא רק תוכן ותפקיד ההכשרה הרוחנית בבית"ר נובעים מתוך עקרוני בית"ר כי אם גם צורת העבודה גופא הנה תוצאת העקרונים. עלינו לחנך בני-אדם בעלי אופי חזק, היודעים איך לפעול ולהתנהג ככל תנאי חייהם, היודעים, כשצריך, להתאפק מלפעול ולחכות, אבל שיהיו כאותו זמן אנשים שמחים בחייהם ומהפכים את האנרגיה שלהם למעשים, המשיביעים את רצונם ודוחפים אותם למעשים חדשים.

ואשר לתכנית הקונקרטיית של ההכשרה התרבותית. בתור יסוד לדברי הבאים הנני לוקחת את תכנית העבודה הרוחנית אשר מציעה לכם המפקדה העליונה ואשר נדפסה באחת האגרות. לפי תכנית זו יארך החנוך הבית"רי מגיל ה-12 של החבר ועד גיל של 20 שנה. החלוקה בשלושת הדרגאות נעשה לפי דוגמא זו: דרגא א' - 12 עד 14, דרגא ב' - 15 עד 17, דרגא ג' - 18 עד 20 שנה. בכל דרגא החבר נשאר שלש שנים. כל שנה מכילה תכנית עבודה קבועה.

הדרגא א' צריכה ראשית כל להתעסק במלאכת יד, צופיות וספורט. "שעור" יכול להיות לכל היותר פעם בשבוע או 3 פעמים בשבועים. מלאכת יד וצופיות יאפשרו לחברים לדעת את אופן שמוש כל כלי העבודה ולעזור לעצמם גם בכל תנאי החיים השונים. מלאכת יד יכולה לשמש כמו כן בתור הקדמה להכשרה מקצועית. בדרגא ב' נמצאים החברים בגיל כזה, שבו קמה שאיפה לפלפול הלוחמת עם שאיפה לפאנטסיה, ובהתחרות זו, השאיפה הב' בדרך כלל מנצחת, ע"כ כאן צריכה ההכשרה ההגנתית לקחת עליה תפקיד חנוכי חשוב. דרגא ג' - היא היא התקופה שבה צריכים החברים לקבל הכשרה רוחנית אינטנסיבית וביחוד בשנה האחרונה לדרגא ג' - הכשרה הגנתית בכל היקפה.

אלה הם מקצועות הלמוד שהחברים צריכים לעבור עליהם: (1) דברי ימי ישראל; (2) גיאוגרפיה של ארץ ישראל; (3) ידיעת המדינה והאזרח; (4) מצב היהודים כיום; (5) ציונות, עקרון הלמוד צריך להיות: קבלת הידיעות בהדרגה. למשל, בדרגא א' לומדים את גודל ארץ ישראל, ההרים, העמקים, הערים, הישובים, וכו'; בדרגא ג' לומדים את הגיאוגרפיה הפוליטית של א"י (האדמיניסטרציה, ארגון הישוב) וכו'.

בנוגע לידיעת האזרח והמדינה, צריך לתת לחברי הדרגא א' את ההבנה האלמנטרית על המדינה בה גרים החברים, על הקונסטיטוציה שלה, על הקונסטיטוציה של המדינה לפני המלחמה העולמית, על חלוקת המוסדות במדינה: מוסד מחוקק, מוסד האכיזקוטיבה, ומוסד המשפט, ידיעות על המכס, חובת בקור בית הספר וכו' וכו'. בדרגא ב' ילמד הבית"רי על המדינות הקיימות כעת, הקונסטיטוציה שלהן, את מושג המדינה והלאום (נאציאנאל אונד נאציאנאליטעטן שטאאט), מיעוטים לאומיים וכוויותיהם, החוזים הבין לאומיים

וכו'. בדרגה ג' צריך החבר לקבל הסכרה על הזרמים הכי חשובים והמפלגות הגדולות ביותר של העולם. ולבסוף – תיאור מצב היהודים.

למוד ציונות פירושו: לא קורות הציונות, אשר הן המשך של דברי ימי ישראל בתקופה הכי חדשה – כי אם התפתחות הרעיון הציוני והפרובלימטיקה הציונית.

התכנית אשר הגני מציעה לפני הוועידה העולמית בשם המפקדה העליונה אין היא משוכללת. וודאי ישנן שגיאות בה, אולם אי אפשר ליצור תכנית אשר תהיה מתאימה לכל סניפי בית"ר באשר הם ולכל התנאים כם נמצאת עבודת בית"ר בארצות שונות. תפקיד התכנית לתת כיוון לעבודת בית"ר ולהראות את היקף הידיעות אשר כל בית"רי צריך לרכוש.

בכדי שהלמוד ישא פרות יש להנהיג בבית"ר בחינות. זה יאפשר להביא את כל הבית"רים לידי מדרגה שווה של ידיעות, לארגן העברה מבוססת, מנומקת ונורמלית מדרגא לדרגא, וליצור תקופה גמורה כחיי הבית"רי.

שאלה חמורה ביותר היא שאלת העברית. אי אפשר ליצור תכנית או שיטה אחת לכל הבית"רים. ההבדלים בידיעות כה שונות, והאפשרויות כה רבות, כי דבר זה צריך להשאיר לפתרון המפקדות והקנים, אשר תפקידם הכי חשוב יהיה לעזור לחברים בלמוד השפה העברית. אנו מכריזים, כי ידיעת השפה העברית היא "חובה אזרחית" ממדרגה ראשונה של כל בית"רי ובית"רית. לא די בזה, שהגנו משתמשים בשמות עבריים ומברכים איש את רעהו בברכות עבריות, שליטה בשפה – זהו תפקידנו. אציע לבסוף להנהיג סימן מיוחד לבית"רים רוברי העברית. נושאי הסימן מוכרחים לדבר ביניהם רק עברית.

הגשמת התכנית התרבותית המוצעת ע"י המפקדה העליונה ואשר ידועה לחברי הוועידה תלויה כמובן בחנוך מדריכים מתאימים ובהוצאת ספרים למקצועות השונים של ההכשרה התרבותית.

הרצאת ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי: "ההכשרה ההגנתית".

עם מצב הדברים על שדי ההכשרה ההגנתית בבית"ר איני שבע רצון. בפי כל סעיף יש תירוך: ההכרה ההגנתית הנה ענין קשה ומסובך, חסרים ספרי למוד ומדריכים, ועל כן אין העבודה הזאת מתקדמת. עשינו אך ורק נסיון אחד כתל-אביב, ביסדנו שם תחת הנהלת הא' ירמיהו הלפרין בית-ספר למדריכים, אשר הצליח במוכן ידוע וחנוך מספר של חברים, אשר יכולים לנהל בעבודת ספורט המגן. ואם הארצות השונות היו שלולות אפשרות לנהל עבודה כל צדדית בסעיף עבודה חשוב זה, היו יכולים להעבירה כמסגרת מצומצמת לפי היכולת האובייקטיבית. וכל סניף בית"ר אשר אינו מטפל כספורט ההגנה מעמיד את עצמו אוטומטית מחוץ למחנה בית"ר. יש, איפוא, ספר תרגילי המשטר, בהוצאתה של המפקדה הראשית בא"י, וכל בחור ובחורה יכולים לפי ספר זה לנהל את העבודה הספורטיבית ביחידתם הם; אולי לא תהיה העבודה מספיקה לכל מאה האחוזים ואולם נסתפק לעת עתה עם המעט. או סיוף: כמעט כל יהודי אינו יודע איך לסיף במקל. הרי בימי נעורינו למדנו סיוף מקלות בלי כל מדרך, מרוע אין לנו האפשרות לנהל את הסיוף במקלות עכשיו בשורות בית"ר. או

לזרוק כדור במטרה, סימפור, מורז, טופוגרפיה וכו'. עבודות אלו אינן זקוקות למדריכים מומחים ביותר, ועבודה זו יכולים להעביר כמעט בכל סניפי בית"ר. ראיתי סניפים, אשר בקבלם את הפקודה "ימינה פנו" פנו שמאלה; זה מוכיח, כי קצת כבר למדו, דהיינו את הפניה, אולם טרם למדו לאן לפנות; על כן הוסיפו בלמודים.

על כל הסניפים לשלוח ריגולרית דינים וחשבונות למפקדה הראשית על החקדמותם בספורט המגן. צריכים לסדר כחינות בספורט המגן בעבור החברים מדרגא לדרגא, ליסד מדליה בעד המצטיינים בספורט המגן וכגוה. עלינו לעבוד לפי שיטת אבותינו, שבנו את הפירמידות במצרים: לעשות לכנים בלי חמר. צריך להפנות את תשומת לב בית"ר לספורט ההגנה הימית ולספורט האוויר. בצרפת, בפאריס, התארגנה כתת יהודים צעירים, תחת הנהלת הא' גורביץ' כשם "רודיגל" אשר עובד פעיל בספורט הימי. צור רודיגל אסף הומר סטטיסטי מענין על העם היהודי ויחסו לים וכו'. אציע לשלוח מברק ברכה "לצור רודיגל". אולי מהסתדרות הזו תצא בית"ר ימית. ככל אופן מובן מאליו כי על בית"ר להתחיל גם בעבודה הימית, ואולי נוכל לבוא כמו"מ בענין זה עם "צור רודיגל".

אהרון פרופט (מפקדה עליונה): הרצאה - ההכשרה המקצועית.

מה הם נסיונות ההכשרה בבית"ר ובהסתדרויות האחרות המטפלות בהכשרה המקצועית? בלטיביה בית"ר התחילה קודם בהכשרה הגנתית, אחר כך עברה כמו כן להכשרה הרוחנית ורק לבסוף התחילה לטפל גם כן בסעיף העבודה המקצועית. ה"חלוץ" דהאידיא אין הוא אותו הטפוס שרצה ליצור יוסף תרומפלדור. ההסתדרות "החלוץ" נהפכה למרכז חלוקת הרשימות לעליה, ושאר העבודה טפל. חברי "החלוץ" הפולני אינם מקבלים כמעט שום הכשרה מקצועית: למשל, בבליסובה ששם חיים כ-300 חברי "החלוץ", עובדים רק 80 ושאר החברים אינם מתכשרים, אלא חיים על חשבון תקציב ההנהלה הציונית. אנו מצדנו צריכים להעמיד את העבודה בסעיף ההכשרה המקצועית על הגובה הדרוש, בכדי לעצור כיצירת התנאים הבלתי נורמליים השוררים כעת ב"החלוץ".

הלא דברנו כאן הרבה על תפקיד הנער בתוך אוונגרד של העליה ההמונית, ולתפקיד זה, למלאו המשביע רצון, צריך הנער כמו כן להיות מוכשר במובן המקצועי; בית"רי שלא למד למקצוע, לא יכול לעלות, ההכשרה המקצועית הנה סמן הבגרות - מבלי הכשרה הזאת לא נהיה עולים בעלי ערך שלם. ההכשרה המקצועית בבית"ר עומדת על מדרגה די משביעה רצון ומן הענין להעיר, כי מדריך ההנהלה הציונית מר צמח, הודיע כי החוה הלטיבית לבית"ר הנה אחת החונות היותר טובות. המצב בפולניה גם הוא משביע רצון, עלינו להתייחס להכשרה המקצועית בכוכד ראש.

אל ההכשרה המקצועית אינם צריכים להתקבל חברים שלא גמרו את שתי ההכשרות האחרות.

בעד ארץ ישראל ראוי כמעט כל מקצוע, לא רק החקלאות. להכשרה המקצועית יש כמו כן ערך חנוכי, היות והחבר מתרגל לעבוד בתנאים קשים

ובעבודות קשות.

היו מקרים שחברינו העולים לא רצו לעזוב את תל אביב למרות שהיו מחוסרי עבודה ולכת אל הגליל ששם חכתה להם עבודה. מקרים כאלה צריך לעקור בשורש.

לכל מובן כי עלינו לתקן את המצב בלתי הנורמלי השורר בהכשרה המקצועית. לדאבוננו הגדול ההנהלה הציונית אינה מטפלת בהכשרה המקצועית, ובהנהלתה המרוכזת כמוסד מדינאי, היא יודעת רק למסור ל"שמאלים" את התקציבים ואת הרשימות לעליה.

אם החבר לובוצקי הציע כי העליה לא תהיה מחויבת לכל החברים, באותו מובן כמו שהיתה עד כה, הרי מובן מאליו כי ההכשרה המקצועית צריכה להיות אובליגטורית לכל חבר, צריכה לקבל את הריגולציה שלה ע"י פקודת השלטונות בבית"ר, על ידי הנהלת ההכשרה תחת דגל בית"ר ופקודת המוסדות המנהלים בבית"ר. (הא' פרופוס מציע שורה של הצעות אשר נמסרו לועדת ההכשרה המקצועית – ראה החלטות הועדה להכשרה המקצועית).

הרב הדנציגאי סגלוביץ', אשר נוכח כישיבה שואל אם במוסדות ההכשרה בבית"ר מתנהל המטבח כשר, בשם הכנוס עונה הח' דיסנצ'יק, כי בכל מוסדות ההכשרה אשר נוסדו ומתנהלים ע"י בית"ר, המטבח כשר הוא לגמרי. ישנם מקרים אחרים שפרטים עוברים אצל אכרים, ובעד כשרות אכילתם אין אנו יכולים כמובן לערב.

ישיבה חמישית: 14 באפריל בבוקר.

וויכוחים על ההרצאות של ליברטל, ז'בוטינסקי ופרופס.

רמבה (פולניה) – מהמרצים על ההכשרות בבית"ר היו יכולים לקבל את הרשם, כי כל אחד מדגיש כי ההכשרה עליה הוא מרצה היא החשובה ביותר. ככה שמענו מפרופס, מליברטל וגם מראש בית"ר. האחרון אמר אפילו, כי ההכשרה ההגנתית קודמת לעברית. לא ולא: כל שלשת ההכשרות הנן בערכן ובחשיבותן כחנות בית"ר שוות, ואם נחפוץ כבר לעשות דיפרנציאציה, הרינו צריכים לאמר, כי ההכשרה הרוחנית הכוללת הרבה ענפי ההכשרות האחרות, היא העומדת מעל לכל ההכשרות; על אחת כמה וכמה, שיש לנו עוד הרבה לעבוד, עד שנוכל לאמר, כי ההכשרה הרוחנית בבית"ר עומדת על מדרגה המשביעה רצון.

לא נכון כי העבודה צריכה להתנהל בצורת הרצאות, יותר חשובות שיחות מאשר הרצאות יבשות. חשובה מאד השפה העברית בבית"ר, אשר כעת איננה עברית כולה. השומר הצעיר הקוואזי-ציוני כולו עברית, ואנחנו הציונים ב" 100% איננו עוד מעובררים. יש דעה כי בית"ר צריכה להיות כולה מיליטריסטית. אין זה נכון, כי בארצות שהחמר האנושי אינו עומד על הגובה הנחוץ, יכול לבוא ע"י נהול מיליטריסטי טשטוש המושגים.

ד"ר קיפל (אוסטריה) – יש לי הרשם כי המתוכחים לא הבינו היטב את ההרצאה של החברה ליברטל. החברה ליברטל רצתה להעיר אך ורק על הצד הפורמלי של הפרובלימה החנוכית. יחסנו לפרובלימות החנוך אין לקבוע

מנקודת השקפה "טוב" או "רע", כי אם מתוך ההכרה מה הוא החנוך המביא את התועלת הכי גדולה לבית"רי. רוצים אנו להראות את הדרך לציונות, אולם אל נשכח, כי יכולים אנו, נגד רצוננו, לחנך יהודי גיטו – דוברי עברית. עלינו ליצור טפוס חדש, אשר אינו מקדיש את כל האינרגיה שלו לפלפול ושטויות. הפאנאטיסיה שלנו, כשרון אשר ירשנו מהגלות, צריכה להצטמצם, עלינו לראות את המציאות. מדינתנו העברית צריכה להמצא על האדמה ולא בשמים. את המציאות נלמד לחברינו ע"י למוד ההסטוריה, אבל לא על ידי הא"ב לילדים, וגם לא על ידי גריץ, כי אם בהשתמשנו בספרי הזמן וכו'. נקח נא לנו לדוגמא את ז'בוטינסקי בתור האישיות האידיאלית עבורנו, נלמד הופעה בטוחה אבל צנועה, צורה טובה ויפה ונקיות: אל נא נטיף על משמעת, כי אם נכשיר את עצמנו ואת חברינו להופעה זו. דבר מה נוכל אולי ללמד במובן זה מפרוסיה הווילהלמאית.

רייכעס (פולניה) – פונה בבקרת חריפה נגד כל המרצים בעניני הכשרה, ומוצא כי ההרצאות לא תדרו לתוך הענין הנירון. למשל: החברה ליברטל לא נגעה אף במלה אחת בשאלת החנוך, הדין וחשבון של הר"ר הופמן לא הכיל את תמצית הדברים. – חנוכנו צריך להיות צופי, ועל שדה עבודה זו צריכה להופיע ספרות רחבה, אשר עד כה חסרה היא לנו לגמרי.

דיליון (ליטא) – רצוני לדבר על יחס שלשת ההכשרות ביניהן לפי ההרצאות והויכוחים ששמענו. לא די בזה באמרנו כי 3 ההכשרות חשובות הן במדה שווה. הוויכוח לא התבונן אל היחס האורגני שקיים בין 3 ההכשרות, גישה כה מכנית עלינו לדחות. כל הכשרה אין היא עולם בפני עצמו. – קדם כל ההכשרה הרוחנית: היא מורכבת משני אלמנטים: ההכשרה הרוחנית באופן מדויק אשר עליה להכין את החברים ליתר ההכשרות וההכשרה התרבותית באופן צר, אשר צריכה להקנות לבית"רי ידיעות הנחוצות לכל יהודי הבונה את ארצו. ההכשרה ההגנתית נובעת ישר מתוך האלמנט הראשון – והו חלקה של האיריאולוגיה הבית"רית. נחוץ לנו מיליטאריזם בית"רי, לא מתקיף אלא הגנתי.

ישיבה ששית, 14 באפריל אה"צ:

דיסצ'ייק מציע, שהנשיאות תשמש כאותו זמן כועדה מתמדת. ההצעה מתקבלת פה אחד.

כ"ץ מרדכי קורא את ההרצאה על הקרן "תל-חי"

הקרן הזאת נוצרה כדי לשמש מכשיר בידי איריאה לאומית מסוימת אשר יסודה ברעיון הרינסנס והתחיה העברית הכללית. הקונצפציה הזאת, שכחוג השקפת העולם הציונית, שמה: "כבוד וגאון לאומי והכרת ערך עצמי של עם" וכתוצאה מזה: תגובה של כבוד, של הפרט ושל הכלל, על כל עלבון והתקפה, הן במובן המוסרי והן במובן הגופני-פיזי. קונצפציה זאת נובעת כאפן ישר מהאיריאולוגיה הכללית של הלאומיות העברית המתחדשת ומהווה חלק אורגני

ובלתי נפרד מאידאולוגיה זו. לעומת חוסר האונים, היא מציגה את הכח, לעומת ההפקר של החיים היהודיים – את הכטתון וההגנה העצמית, לעומת הפרזות – את חומות המגן.

הסיסמאות הללו נפלו ברחוב היהודי, כאמור כבר, עם ראשית פריחת רעיון התחיה הלאומית. את בטויו האידיאי החזק והבולט ביותר מצאו כשירי התוכחה והזעם של גדול משוררי ישראל בתקופה הזו – ח.ג. ביאליק, במאמריו ונאומיו של דברה הראשית של אידיאת ההגנה, – או וגם היום – ראש בית"ר ז'בוטינסקי, ובנאומו של מכס נורדאו על ה"מוסקעל יודענטום" – ואת בטויו המעשי בפעולות ההגנה של הנוער העברי ברוסיה, ביסוד הלגיון העברי ובמעשי גבורותיהם של גבורי "תל-חי".

אפס, דרך התפתחותו של רעיון ההגנה לא היתה אצלנו סוגה בשושנים. הוא לא נעשה מעולם קנין כללי וטבעי של התנועה הלאומית, ועל אחת כמה וכמה של המוני העם הרחבים. ואם בכל זאת פרץ לו מזמן לזמן דרך, מצא בטויו והבריק את חיי העם בכרך של גבורה עברית קדומה, ואף כחב דפים מזוהרים בתולדות עמנו בשנים האחרונות – הנה היה זה מעשה נועז של יחידים ובודדים, – וברוב המקרים על אפס וחמתם של מנהיגיה הרשמיים של האומה ומביעי דעת הקהל. אפילו הנוער, בחלקו הגדול, לא התלהב בעד הרעיון הזה ולא שנה את יחסו האדיש והמזור או גם השלילי.

יסוד התופעה המזורה הזאת מונח לדעתי בשתי סבות עקרוניות. ראשית – יחסה של ההסתדרות הציונית. ההסתדרות הציונית הרשמית אשר דרך כל פעולותיה עובר כחוט השני – ההכנעה, ההתרפסות, חוסר כבוד לאומי והעדר אמונה בכוחיו של העם – לא יכלה מוכן מאליו לקבע יחס אחר כלפי רעיון ההגנה העברית, והחנוך הספורטיבי של הנוער העברי בכלל, מאשר יחס של שלילה גמורה או במקרה הכי טוב – של אדישות מוחלטת. ההסתדרות הציונית בכלל לא התענינה מעולם בחנוך הנוער ולא הבינה להעריך את ערכן של ההסתדרויות הספורטיביות, אשר התיחסה אליהן – ומתיחסת מוכן מאליו גם עכשיו – מתוך אירגנרציה גמורה.

היא דנה את הרעיון המרומם והיפה הזה לגניזה, כמו שדנה לגניזה כל שאיפה ציונית נאצלה וגדולה אחרת. אך לא זה בלבד. ישנה עוד סבה והיא אולי העקרית, היסודית.

זוהי: היחס השלילי אל הכח והתרכות הגופנית מצד רוב היהודים בכלל – וכתוצאה מזה גם אל רעיון ההגנה. תפיסה משונה זאת יסודה בפסיכולוגיה הגלולית שהפכה את החולשה וחוסר-האונים היהודי לאידאולוגיה של "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוח". תנאי החיים בגלות הרסו את נשמת היהודי ושללו ממנו את האינסטינקט האלמנטרי והטבעי, שיש לכל בעל חי, אינסטינקט ההגנה העצמותי. כל תופעה, כל רעיון שקשור בכח גופני ובגבורה פיזית – נתפסים ע"י היהודים כדבר מה טמא, דבר מה "גויי" אשר איננו לפי רוח היהדות. דעה משונה ומוטעית זאת יש לה שרשים עמוקים בהכרה של היהודי והיא השאירה את עקבותיה אף בלבותיהם של חוגים רחבים מבין הנוער ואף הנוער המתמר להיות נושא דגלה של סיסמת "נשמה בריאה בגוף בריא" בכלל. יש לפעמים

לתמוה באיזה עקשנות ועקביות משונה, ההסתדרויות הספורטיביות, כביכול, שומרות מכל משמר על חכניותיהן לבל יחדרו אליהן מקצועות פסולים כגון בוקס, סיוף דושיי-דושיצו וכיוצא בזה. זאת היא ירושת הגלות הארורה. וכתוצאה מכל זה, גרם מזלו של רעיון ההגנה העברית שיהפך, תסלחו לי בעד הבטוי, ל"ממזר" בתנועה הציונית.

הודות ליחס המשונה והמזר הזה לרעיון ההגנה והחנוך הגופני – היינו חסרי אונים במאורעות אוגוסט 1929 בא"י והננו חסרי אונים בכל מקרה של התנפלות חוליגנית בארצות הגולה.

התנועה הציונית המתחדשת – ובראש וראשונה "ברית תרומפלדור" – הציגו להן למטרה לכשר את ה"ממזר" ולהפכו ל"בן יקר" לתנועת התחיה העברית. המטרה הזאת יכולה להושג ב־2 דרכים:

א) החנוך ההגנתי הרוחני. יש לכשר את הלככות ברוח הפרינציפיון של ההגנה. צריכים לעקור מן השורש את הירושה הגלותית הרעיונית ע"ד "טריפת הכח הגופני". יש לטעת בין הנוער את ההכרה שההגנה זכות וחובה היא, שאי-הגנה – חרפה היא. שזכות ההגנה נקנית ביום הולדו של האדם: לחיות – זאת אומרת להלחם: להלחם פעם באמצעים מוסריים, ופעם, לדאבונו – באמצעים פיזיים. זאת היא ההכשרה התיאורטית, הרוחנית, הייתי אומר: הפסיכולוגית. הדרך השניה, היא דרך החנוך המעשי הקונקרטי.

ב) ללמד את ה"מלאכה" ולהקנותה לנוער. אנחנו כלנו, היושבים כאן, יודעים איזו מעצורים ומכשולים ענקיים עומדים לשטן על דרך זו: טעם כל המכשולים הללו הוא אחד: חוסר אמצעים חמריים. אין אינסטרקטורים, אין אולמים מתאימים, אין מכשירים, אין ספרות מתאימה. כדי לפתור את הפרובלימה הזאת, כדי להמציא את האמצעים ולהתאים את התנאים ולהגשים ע"י כך רעיון ההגנה שעליו דברנו למעלה – נוצרה הקרן "תל-חי". רעיון ההגנה – הוא המצע האידיאלי של הקרן הזאת, ותפקידה: לשמש כמו שאמרתי כבר מבחתיילה, מכשיר מעשי בידי האידיה הזאת לגשומה במעשה.

המסקנה שיש להסיק ע"פ כל זה ע"ד היחוסים ההדדים שבין בית"ר ות"ח מתבקשת מאליה: ברית תרומפלדור היא נושאת דגלה של אידית ההגנה, קרן תל-חי קרואה להיות המכשיר המעשי בגשום האידיה הזאת – זאת אומרת שהקרן תל-חי היא קדם כל קרנה של בית"ר וגורלה של בית"ר קשור בגורלה של קרן תל-חי!

מתוך הכרה זאת צריכה הועדה העולמית לגשת לדון בהצעות המעשיות ע"ד עבודת בית"ר ופעולתה לטובת הקרן הזאת כעתיד ומתוך הכרה זאת צריכים הצירים לעזוב את הועידה ולגשת למחרת לפעולה מרצית, מעשית.

דיסנצ'יק קורא את הרצאתו על השאלות הארגוניות.

עד כה היו בבית"ר כל מיני שטות תקנון החל מהמבנה הצבאי הטהור עד שטה דימוקרטית לגמרי. המפקדה העליונה לא מצאה לנחוץ לכונן את ארגון הסניפים הארציים בכיוון אחד היות ולא היה תקנון קבוע, כי החלטות הפגישה הורשאית, אשר קבעו את יסודות התקנון לא יכלו לספק את הדרישות. לפני פגישת וורשה היו מקרים שהמפקדות הראשיות והמפקדים הראשיים היו

מתחלפים בלי הסכמת המפקדה העליונה. אחרי וורשה היינו מדקדקים על זה, ובלי אישור מטעם המפקדה העליונה לא יכלו לחול שניים בתרכובת המפקדות. – בא"י קיימים תארים אשר אינם קשורים במשרות החברים, אבל גם לרעת חברינו בארץ השטה הזאת פשטה את הרגל, אין תאר בבית"ר אלא זה שנוצר ע"י משרה ידועה.

שאלת התקנון היא אחת השאלות הכי קשות בבית"ר.

הגנו צריכים ליצור תקנון אשר יתאים הן למהות בית"ר בתור הסתדרות לגיוניסטיה הנויה על משמעת, והן לצורת בית"ר בתור הסתדרות חפשית; על כן עלינו ליצור תקנון הבנוי מצד אחד על העקרון מלמעלה למטה, למען לעצור בוויכוחים בעבודה היוזימית, אבל מצד שני יש להביא בחשבון את האופי החפשי של הברית, כי הרי הבית"רים נכנסים לבית"ר ברצונם הטוב, ויש לתת אפשרות לכל חבר להשפיע על דרכי ההתפתחות של בית"ר. לכן אי אפשר לחקות את משטר הצבא בכל 100% על כן יש ליצור פשרה בין שני האלמנטים האלה. פשרה זו יוצרת התקנון אשר מציעה לוועידה העולמית המפקדה העליונה. (אחתו התקנון שהוחלט ע"י הוועידה בשניים קטינים, – המערכת). הוועידה העולמית מורכבת לפי התקנון המוצע משני חלקים שווים: ממונים ונבחרים. על מנת להמנע מהשפעות ההמונים על תרכובת השלטון להבא, הוצע, כי ראש בית"ר יבחר אך ורק ע"י החלק הנבחר. יחד עם ראש בית"ר מתאשרת התכנית לעבודה השנתיים הבאות ונבחרת רשימת המפקדה העליונה המוצעת על ידו. אחרי הבחירות עובר כל השלטון לירי ראש בית"ר והמפקדה העליונה. לפני הוועידה העולמית מציעות הוועידות הארציות למפקדה העליונה העומדת להבחר שבעה מועמדים למנוי מפקדה ראשית. מהם בוחרת המפקדה העליונה 4 חברים ומציעם לאישור לראש בית"ר. אם לא ימצא בין המועמדים מספר מספיק ראוי להיות חברי המפקדה הראשית, היא פונה למפקדה הראשית בתרכובת המצומצמת הנאשרת, ומבקשת להציע מועמדים חדשים. יש רק מפקד מקומי, אין מפקדות מקומיות. היות וע"י חלוקת כל הברית לגדודים, יצירת המוסדות של מפקדי גדודים, הנהלת הסניף המקומי נעשית אפשרית למפקד מקומי בלבד.

ועכשיו לחלוקת הפרטים בבית"ר. כל הברית נחלקת לגדודים. כל גדוד לכתות לכל הפחות בנות שמונה איש ותשיעי כראש. בכל גדוד צריכים להיות כל הדרגאות – מכל דרגא כחה אחת. על ידי זה נשיג, שכל חבר ימצא כל 9 שנות לימודיו בבית"ר באותו גדוד. עד כה היה מרכז הכובד של ארגון בית"ר על הכתות, ששמשו כקבוצות הבודה התרבותית. כת הגנו רוצים שהגדודים והכתות תהיינה יחידות צבאיות-ארמיניסטרטיביות. מפקד הסניף המקומי הוא המרכז אח עבודת כל הגדודים שבעירו. הוא מקשרם עם המפקדה הראשית. בסניפים מקומיים יותר קטנים מתלכד מפקד הגדוד במפקד הסניף המקומי. – לפי הצעת ראש בית"ר החליטה המפקדה העליונה להציע לפני הוועידה העולמית ליצור מוסד חדש: שופט בית"ר. אין המפקדה העליונה יכולה להתעסק בחקירת כל מיני סכסוכים ומריבות; דבר זה מעכב ומפריע את מהלך העבודה הרגיל. בשעת פרוץ סכסוך עוברת המפקדה העליונה הלאה עם

המפקדה הישנה, עד אשר שופט בית"ר יחקור את הענין ויודיע את הכרתו: על סמך הכרה זו יחליט ראש בית"ר החלטת גמר בענין התלונה או הבקרת. שופט בית"ר יבחר כראש בית"ר. לבסוף מלים אחדות על הריזורוה, שנוצרת מהחברים שגמרו את הקורס המלא של החנוך הבית"רי. בני בית"ר או אנשי הריזורוה נכנעים במובן בית"רי לפקודת הכנוס והגיוס. כמו כן הדרגא ד' נותנת לבית"ר את החומר האנושי למנוי מפקדים ובעקר פועלת במסגרת ברית הצה"ר.

מובן מאליו כי התקנון כשהוא לעצמו לא יספיק לסדור גמור של סדר העבודה בבית"ר. לזה נחוץ עוד ריגולמין – תקנון פנימי – לסדור הארגון הפנימי. הצעה לזה ישנה, אולם עליה ארצה אך ורק לפני הועדה. על הריגולמין יחליטו ראש בית"ר ושלטון בית"ר כי לא נוכל להחליט בוועידה על ענין אשר יוכל לקבל שינויים גדולים עד לוועידה הבאה.

לבסוף הנני מציע לוועידה לקבל את הצעת החווה של וועידת הצה"ר הפרגאית בלי שום שנויים, בכדי לאפשר רטיפיקציה מירית ולסדר את היחסים בין הצה"ר לבין בית"ר. אציע אך ורק בתור הוספה לתווה להחליט כי בית"רי – חבר הצה"ר – יכול להגרש מהצה"ר אך ורק לאחרי התיעצות והסכס עם המפקד הבית"רי של החבר הנ"ל. כי אחרת, יוכלו להוציא מבית"ר ע"י גרוש מהצה"ר את כל הבית"רים, אם בגירושם תרצה הצה"ר.

ראש בית"ר זאב ד'בוטינסקי – מוסר ביאורים בדבר מוסד של שופט בית"ר. אין זה מוסד של כוררות גירדא. זהו מוסד לכקורת. הייררכיה הבית"רית היא ממונה ומפני טעמים שונים יכולים להיות טעויות ומגרעות.

גרשון שץ (א"י) מרצה על הנושא: ארגון העליה הבית"רית.

לפני 6 שנים עלתה הקבוצה הראשונה הבית"רית ארצה: היא היתה קבוצה של בית"ר בלטיביה. עתה ישנה עליה בית"רית עוד יותר גדולה; אולם יש לציין, כי עליה זו אינה מאורגנת כלל וכלל בהתאם לתפקידי בית"ר בארץ, אשר הם באותו זמן הנם תעודות רביזיוניסטיות. – בחפצנו לבנות מדינה זקוקים אנו לקאדרים מאורגנים. כשבא לארץ רביזיוני פשוט אין באפשרותנו לנצלו כפי רצוננו. על כן יש לנו צורך באנשים העומדים תמיד נכון לפקודותינו, אנשים כאלה יכולה לתת לנו אך ורק בית"ר. ומכאן ההכרה לעליה בית"רית. עד עתה היתה לנו עליה רביזיוניסטית של בית"רים. בארץ נוסד ארגון עולי בית"ר, זהו – ארגון עובדי הצה"ר ובית"ר, בכדי להגדיל את ערכה הקולקטיבי של העליה הבית"רית. תפקיד הארגון – ליצור אפשרויות כלכליות לעלית בית"רים מהגולה. – מה גרם ליסוד הארגון?

קודם כל היחס של ההסתדרות השמאלית לפועל הריביזיוניסטי! אולם לו היה יחסה של ההסתדרות הקימת כעת אחר – יותר חיובי לצה"ר – לא יוכלנו להכנס לתוך הסתדרות זו, היות והיום ברור לכל, כי הסתדרות העובדים הכללית מתלכדת כולה לתוך המפלגה המאוחדת בא"י, אשר היא אבן הפנה של הציונות הרשמית. איזו שייכות לקרן פוליטית של ההסתדרות לאינטרסים המקצועיים של הפועלים? בתנאים כאלו אין לחברינו שום אפשרות להשאר

בתוך ההסתדרות. אם חברי בית"ר, עולי לטביה, עוד חשבו לפני שנה, כי אפשרית מלחמה נגד הכיוון הקיים בתוך ההסתדרות גופא, נוכחנו לדעת, כי להשאיר בהסתדרות, פירושו – בגידה בציונות הפוליטית. הצביון הפוליטי המפלגתי של ההסתדרות והפרסיות נגד חברינו, אלה הם שני הגורמים שדחפו לייסוד ארגון עובדי בית"ר והצה"ר. לולא ארגוננו העצמאי היינו שלולים יכולת לקלוט את העליה הבית"רית. ע"י זה נפגש את ההסתדרות בעניני עבודת יום-יום וע"י כך אולי יעלה בידנו להכריחה לבוא אתנו כדברים לשם הסכם על יסוד ציונות מדינית. חסר ארגון עובדים ריביזיוניסטים חזק, הוא הוא הסבה של אי-ההצלחה של הועד הפועל הריביזיוניסטי בנסותו לכוא כמו"מ את הסתדרות העובדים הכללית. אנו צריכים ליצור מארגוננו את ההסתדרות הלאומית של הפועלים העברים בארץ. אם ברית הצה"ר תצא מההסתדרות הציונית נצטרך בין כה וכה להחל בארגון המקצועי של הישוב ובתוכו גם בארגון מעמד הפועלים. נהיה נאלצים לארגן קופת חולים משלנו, וארגון ההתישבות משלנו – עד שניצור בארץ אטמוספירה חברתית ופוליטית כזו, אשר תאפשר את צרוף כל המוסדות האלה אל הארגון הלאומי הכללי של הישוב.

א"י היא תחנת-נסיונות ואנו צריכים להשקיע את כוחותינו בנסיונות האלה. צריכים אנו להראות לישוב את הדרך לפעולה בארץ. למשל ראש פנה זקוקה להגנה מיוחדת, לכן שם עלינו לשלוח את הבית"רים; בכלל כל הגליל במובן ההגנה מסוכן. על כן בית"ר שלחה לשם את חבריה אף על פי שתנאי העבודה והמשכרת בגליל יותר רעים מבשאר חלקי הארץ. בתור כח מאורגן, יש לנו ערך חשוב בהגנה. חברינו גורמים להשלמת הרעיון הריביזיוני בכל מקום לשם הם באים ומתישבים בעבודה. תפקידנו הראשון והחשוב הוא ליצור את הלך הנפש כשביל להנהיג בחיי הישוב את הבוררות הלאומית ואת הלשכות הניטרליות; לזה, מוכן מאליו, מצטרף תפקיד ההגנה. כדי שיהיו לנו חברים המתאימים והנכונים למלוי תפקידים אלו, צריכים להוצר "גדודי עבודה" בית"רים, אשר בם מתגייסים לשנתיים כל חברי בית"ר העולים ארצה. במשך השנתיים הם עומדים נכונים לשרות לפי פקודת המוסדות המנהלים. צריך לעצור במצב אי-הנורמלי, כי כאשר נתוצים לנו חברים לכבוש נקודה ידועה עלינו לחפש את האנשים, היות וחלק מחברינו החיים בתל-אביב מאנו לעבור לעבודה לכפר.

(הא' ש"ץ מתעלף ואינו יכול לגמור את הרצאתו אשר תגמר כועדה לעליה; מההחלטות הועידה בשאלת העליה, אשר נתקבלו בקווים גדולים כרוח הצעות הא' ש"ץ תהיה מובנה נקודת השקפתו. – המערכת).

אדרי (ארץ ישראל) מוסיף לדבריו של חבר ש"ץ – ההסתדרות הכללית עשירה, היא מקבלת תמיכדולות מההנהלה הציונית. גם התישבות חבריה נתמכת ע"י ההנהלה הציונית. פקידי ההסתדרות וגם פקידי המפלגה, למעשה, אם אחד מחברינו מתנגד להסתדרות העובדים ולכיוונה, אז למחרת הוא כבר שלול עבודה.

הכנס האחרון של העולים החליט ליסד ארגון כספי בית"רי וכמו כן קופת חולים חדשה. הארגון הכספי יווסד בתור בנק לאשראים "בני בית"ר" לאחר

הבסוס הראשון של המוסד הזה נפנה עם לגלות בבקשה לרכוש מניות, קופת חולים תוסד ע"י קשר ישר את הרסה ורופאים פרטיים.

מאד חשוב הוא סדור השאלה של הספקת העבודה לבית"רים. הבית"רים שהיו כערים ואשר קבלנו בעדם עבודה בכפר, מנעו את עצמם מלקבל את העבודה וע"י זה הביאו הרבה היזק לבית"ר. לכן הגני תומך בהצעת הארון ש"ץ, המציע ליצור פלוגות עבודה בית"ריות. לפלוגות אלו מוכרחים להכנס כל העולים, אשר סדור עבודתם יעשה לפי פקודה. במשך השנתיים שיהיו בפלוגות הנם עומדים תמיד נכון למלא את כל פקודות המוסדות המנהלים בנידון לעבודה. – ארגון זה חשוב כמו כן לעלית קבוצות, אשר ע"י כניסה לתוך הפלוגות האלה לא תבטלנה. אל נשכח את התפקיד החשוב שיהיה לסדור הפלוגות האלה מנקודת השקפה סטרוטיגית.

תם של הישיבה השישית.

ישיבה שביעית: 14 באפריל בערב.

וויכוחים על ההרצאות: דיסנצ'יק ש"ץ, אררי וכ"ץ.

פרופס (מפקדה עליונה) – מסכים להצעות חברי בית"ר בארץ ישראל ליצור פלוגות עבודה. בער אימלוי של חוכתם בחור עולים הוא מאשים את המפקדה הראשית בא"י. בדרך כלל התקנון המוצע הנהו מתאים למהות בית"ר. ישנן שגיאות אחדות קטנות, כגון: אי אפשר לכנס וועידה ארצית אשר תהיה מורכבת מכל המפקדים המקומיים, ובאי כת מכל סניף וסניף מקומי. בפולניה תהיה תרכובת הועידה כ-700 חברים מתנגד לפרינציפ של מנוי מפקדים מקומיים. אי אפשר לה למפקדה הראשית לדעת מי הם בין חברי הקנים המתאימים לתפקיד מפקד הקן. אל נשכח כי הננו מוסרים בידי מפקד קן את גורלם של 100-200 חברים. לכן הגני מציע שמפקדת הקן תבחר ע"י חברי הדרגא ג' ותאשר ע"י המפקדה הראשית.

ישיבה שמינית: 15 באפריל בבוקר

המשך הוויכוחים על השאלות הארגוניות.

ריטר (גרמניה) – מביע את שביעת רצונו שסוף סוף כל הבית"רים נוכחו לדעת את ההיוק שמביא לנו יחסנו ה"קוואזי-חיובי" להסתדרות העובדים הכללית. רק לאחר שיהיה לנו ארגון פועלים חזק משלנו, נוכל להכריח את ההסתדרות הכללית לבוא אתנו לידי הסכם.

בית"ר אין היא מפלגה, ועל כן אין מקום בבית"ר למריבות פנימיות. צריכים אנו ליצור ארגון י מוצק ו"שלאגפערטיג".

יואלסון (מפקדה עליונה) – שבע שנות הקיום לבית"ר הלטבית נתנו לנו הרבה נסיונות, ובאנו לידי הכרה, כי כל האפאראט הבית"רי צריך לפעול לפי רמז; זה אפשרי אך ורק בכנין ארגוני צבאי. ארגון כזה היה לבית"ר הלטבית בשנה הראשונה לקיומה. אולם תחת השפעת "תנועת הנוער" והשומר הצעיר

הנהיגה בית"ר את השטות הדמוקרטיות. תוצאת השטות האלו היתה פלפוליסטיקה שחדרה לתוך הלך מחשבתם ועבודתם של הבית"רים. החלוקה בלתי השטחית לכתות תרבותיות לא הצליחה. כמעט כל זמן עבודתן הקדישו הכתות להסברת ענינים טכניים. ומכאן חסר הידיעות בספורט ההגנה ובשאלות האידיאולוגיה. אפילו המפלגות הדמוקרטיות הכי גדולות מאורגנות על יסוד צבאי. מהו השוצבונד בגרמניה וכו'. בעת המלחמה לוקח גם רודף השלום הכי גדול את כלי הויין בידו.

עניני האדמיניסטרציה והלמודים אין הם ענין הפלפוליסטיקה והשיחות והויכוחים; אם לא נחנך את חברינו ברוח משמעת, לא יהיו ראויים להיות חברה משמעתית. וגם החבר וסרמן הסכים לכך, כי בהיות לנו הסתדרות כולה משמעתית אז היינו יכולים לקבל את התקנון המוצע ע"י המפקדה העליונה. פקיד התקנון החש הוא לחנך בית"רים משמעתיים.

ד"ר הופמן (מפקדה עליונה) – הלא מוכן מאליו כי יסוד בית"ר היא הפקודה, ולא החלטה, שבאה בעקב ויכוחים הנמשכים יום ולילה. אי אפשר להביא את החבר ע"י ויכוח למלוי פקודה. הערבוביה מפקודות, מוויכוחים, ממשטר צבאי ו"דמוקרטיה" יוצרת רק כאוס לא יותר. אין מקום לשטה אחרת בבית"ר מאשר זו שהוצעה ע"י המפקדה העליונה. מסכים להצעת ש"ץ-אדרי בענין סדור העולים.

בתור ראש בית"ר מציעים את זאב ו'בוטינסקי. (מחיאות כף סוערות).
זאב ו'בוטינסקי – לפי התקנון החדש הנני צריך טרם בחירתי להודיע לויעדה את הכניתי לשנותיים הבאות וכמו כן לפרסם את רשימת השלטון.
תכניתי להבא: (1) מיליטאריזציה של בית"ר תהיה אחד העקרונות של עבודתי.
(2) תוצרת הישוב לבית"ר יהיה התפקיד השני. חלומי להלביש את כל הבית"רים בתלבושת כולה עשויה מתוצרת הישוב: מעון בית"ר יהיה מלא חפצים של תוצרת הישוב.

(3) קרן "תל-חי" צריכה להעשות לגורם הכי חשוב והכי חזק בהסתדרות הציונית: תפקידי קרן "תל-חי" הם חשובים מאד ומן המיותר הוא להסבירם כאן.

(4) חיזוק וגדול העליה הבית"רית, לשם פתוח צבור הפועלים הריביוניסטים בארץ ופתרון כל השאלות הסוציאליות הקשורות בצבור הפועלים. עלינו ליצור גוש פועלים בארץ, נושאי רעיונו. אם אפילו לא עלה בידינו להפוך את ההסתדרות הקימת להסתדרות מקצועית לאומית, אז הרי בעוד שנתיים תהיה לנו הסתדרות מקצועית בלתי מפלגתית. – בית"ר זוהי הסתדרות להגשמת תפקידי הצה"ר לשפת הנעורים; על כן – היחסים שבין הצה"ר לבין בית"ר צריכים להיות ביחס שתי ידיים לגוף אחד. בית"ר והצה"ר – חובה אחת כתובה על שתי לוחות, אנו צריכים לתת משל של אחדות יוצאת מן הכלל.

כעת על חברי השלטון; רצוני שיהיו כפאריס לכל הפחות 4 החברים האקטיביים של השלטון. על כן הנני מציע לבחור בשלטון בן 9 חברים, ואלה הם:

אריה דיסנצ'יק, משה יואלסון, בנימין לובוצקי, אהרון פרופס, חברי המפקדה העליונה הקודמת. בתור חברים חדשים הנני להציע: ירמיהו הלפרין (א"י), הרי לוי (פאריס), נתן מיכלין (פאריס), רפאל רוזוב (א"י-פאריס), וארנולד שניאורסון (המפקד הראשי בצרפת).

כ"ץ מבקש על סמך תכניתו של המועמד לראש בית"ר ורשימת השלטון שהוצעו, לגשת אל בחירת ראש בית"ר והשלטון. במחיאות כף סוערות הועידה בוחרת בתור ראש בית"ר את זאב ז'בוטינסקי. יחד עם זה נבחר השלטון בתרכובת שהוצעה ע"י ראש בית"ר. לפי הצעת ירמיהו הלפרין (קצין השלטון) מתקבלת פה אחד ההחלטה דלהלן:

"הועידה מחליטה, כי הועידה העולמית הבאה תתנהל רק בשפה העברית חוץ ממקרים מיוחדים יוצאים מן הכלל כרשות ראש בית"ר.

ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי נועל ב-9.45 בערב את הועידה העולמית הראשונה לבית"ר בנאום נעילה כלהלן:

הנני להודות מלב לכל מי שעזר להצלחת ועידתנו העולמית הראשונה. אנו מודים לשלטון והסינט של העיר החפשית דאנציג, ולמטרה הדאנציגאית. ביחוד יש להזכיר את הקבלה היהודית על כל מפלגותיה.

אנחנו מתחילים כעת תקופה חדשה בבית"ר. שלטון חדש, במקום חדש. אולם צריכים אנו לדעת כי כימי הקיץ לא נוכל להתחיל בכל העבודה בכל הקיפה. היום יכולים אנו רק להחשיב את כל ערכה של העבודה שנעשתה במשך השנים האחרונות ע"י המפקדה העליונה; תנועת בית"ר התחילה והתנהלה ע"י ילדים ממש. היחירי שיצא מגיל הנעורים היה הדר"ר הופמן. שאר השמות לובוצקי, דיסנצ'יק, פרופס ויואלסון לא שמעתי מימי. עוד בטרם שחברים אלה נחברו למפקדה העליונה התחילו לטפל ביסוד תנועה עולמית, ועבודה זו הצליחה לכל מאה אחוז. עכשיו יש בשורות בית"ר אנשים בעלי ערך וידעות מקיפות. ובעוד שנים מספר תוכל בית"ר להוציא משורותיה אנשים, שלא יהיו עסקנים מצויינים בלבד, כי אם יסמנו התקדמות ביחס למצב האנושי של התנועה הציונית כיום. שמח אני שכל חברי המפקדה העליונה נכנסו שוב לשלטון אחד חסר ביניהם, זהו הדר"ר הופמן. יש לו לדר"ר הופמן תפקיד חשוב בתור שופט בית"ר. הוא יעמוד עכשיו ברשות עצמו, כל החלק השתור של עבודתנו יעבור על ידו. עליו ליצור טראדיציה של מוסד אשר לא היה לו דוגמא באף הסדרות אחת. כשמי אני וכשם כל הכית"רים הנני מאחל לו הצלחה גמורה בשדה עבודתו החדשה.

בנוגע לתכנית רצוני להוסיף עוד מלים אחדות. למה אני מהרהר?
הדר בית"ר! חסר בחיינו דבר מה נעלה, אסתטי, אשר משתקף בכל מעשה ופעולה. רצוני שהעם העברי ילמד את הבטוי "הדר בית"רי". תקוותי שיאמרו בין היהודים בנוגע לרבר נעלה: "הדבר הזה כלול הדר בית"רי" כמו שאומרים היום "ג'נטלמן" וכו'.

אתם יודעים כי אינני ציוני רוחני, אולם מאמין אני, כי הטפוס החדש אשר

ניצור, יתן בטוי לאותו ההדר הבית"רי, אשר חסר לנו כעת. עלינו ליצור אצילות עברית; טפוס אשר יזכור, כי על הכל להתבטא באצילות, במלחמה במתנגד עליו להביע יחס יפה ללוחם בו וכו'. אני מקווה, כי מתוך בית"ר יצמח ויפרח ההדר הבית"רי. – הנני בטוח, כי בוא יבא זמן – ולא רחוק המועד – כי הנער העברי ילמד מבית"ר, בית"ר יעשה למחנה המכריע בחיי הנער העברי, יקחו מבין השקפותינו ומרעיונותינו התגועות המתנגדות לנו, כמו שהזרמים השונים בציונות "משאילים" כעת רעיונות ותכניות אצל הצה"ר. אבל דבר אחד ישאר רק אצלנו: ההדר הבית"רי! צריכים אנו לבא לידי כך, כי בלב כל בית"רי תהיה נטועה הנטיה התמידית לשפור נפש. הנני מאחל לכל הבית"רים, לשלטון ולקצינו, לנציבים ולנציבויות עבודה בית"רית פוריה.

אין להגשים מטרות בן לילה, ותהא אפילו השאיפה, לכך ענקית, צריכים להיות נכונים למלחמה ולקרבות. אין אנו משחקים משחק, לא רק אני ובטח אתם חושבים ברצינות על כל המוחלט והמדובר כאן. זכרו כי תקופתנו אחת התקופות הכי חשובות בפתרון שאלת היהודים. היו נכונים לקרבות ולמלחמה. היו אנשים היכולים לעמוד בפני סנטימנט, היודעים להתגבר על כל קשי העומד בפני הגשמת מטרתנו. ואיחולי וברכתי יהיו, כי תזכה בית"ר לבנות את המדינה העברית על שתי גדות הירדן. הנני קורא לכלכם לגמור את ועידתנו בשיד התקווה. נשיא נא את שירנו זה בכח ובסדר, כראוי להדר הבית"רי.

תחת הנהלת חבר שרים את התקווה ואת השיר בשוכ ד'.
ראש בית"ר מברך את הבית"רים בכרכת "תל-חי", ומאות בית"רים נענים ב"תל-חי".

הועידה נסגרה ב-15 לאפריל ב-11 בלילה.

החלטות הועידה העולמית הראשונה לבית"ר

עקרוני בית"ר.

א. ברית תרומפלדור מכירה, כי מטרת הציונות היא לעשות את ארץ ישראל משתי גדות הירדן למדינה עברית ברוב תושבים עברי.

ב. תפקיד בית"ר הוא לארגן ולחנך את הנוער העברי בלי הבדל נתיבות, מין, מעמד או משלח-יד, להיות חלוץ האומה בהקמת המדינה העברית בארץ ישראל, וכל בן בית"ר נכון בכל רגע לגיוס לשם בנין המדינה והגנה עליה לפי פקודת ראש בית"ר והשלטון.

ג. לשם זה:

(1) בית"ר מחנכת את הנוער העברי לאורחים נאמנים לעם ישראל ע"י הכשרה ברוח, בשפה העברית, במשלח יד ובספורט-המגן.

(2) החנוך הבית"רי מכוון לעליה לארץ ישראל.

(3) בית"ר מכירה, כי תועלת היחיד או תועלת המעמד משועבדות שעבוד גמור במשך כל התקופה של הקמת המדינה בארץ ישראל לתועלת הבנין הזה.

(4) בית"ר מכירה, כי כל צעיר וכל צעירה עברים חייבים להכשיר את עצמם

להגנה על בנין המדינה העברית בארץ ישראל ועל ישובי היהודים כגולה מפני כל התקפת-אלמרת מבחוץ.

החלטות בדבר החינוך וההכשרה הרוחנית.

1) תפקיד החנוך. – בכית"ר אמצעיו נובעים בהכרח מתוך עקרוני בית"ר, ועל כן הפשי הוא מכל תערוכת של שטות, אשר נולדו מתוך צרכים זרים לעם ישראל ולציונות, ויש להשתמש באמצעי החנוך של שטות אלו רק במדה, שהם נובעים מתוך תפקיד החנוך הבית"רי.

2) הכנוס מאשר את יסודות התכנית לעבודה התרבותית, אשר הוצעה ע"י השלטון (ע"ין באגרת מס' 15) 3 מיום 15 לנובמבר) וממלא את ידי שלטון בית"ר לשכלל תכנית זו לפי צרכיהם המיוחדים של הסניפים הארציים.

הערה. בפרט על השלטון לעבד תכנית לעבודה תרבותית בשביל בית"ר בא"י בהסכם את הנציבות דשם.

3) על השלטון לעבד שטה של בחינות לסיום קורס כל דרגא וכ"כ לסיום החנוך הבית"רי.

על השלטון לעבד תכנית של בחינות למדרגות בתור הדרגא א' ("נשר טירון", "נשר צעיר", "נשר בכיר") ולהשתמש כבסיס לשם כך ב"תכנית הנשרים" של בית"ר בא"י.

4) הכנוס הממלא את ידי ראש בית"ר והשלטון ליצור "עשרת דברות הבית"רי" לשם החניך בדרגא א'.

5) לשם החדרת הלשון העברית כשפת יום יום בבית"ר ממלא הכנוס את ידי השלטון:

א. ליום הוצאת תריסטומטיה בית"רית שתכיל חומר קריאה ברוח בית"ר ומתאים ללמוד הלשון.

ב. על השלטון להכריז על מועד קבוע באופן תקופתי, בו תתקיימה בחינות לידעת השפה העברית לכל הבית"רים על כל דרגאותיהם וסניפיהם. על השלטון לקבוע את המועד הראשון לזמן החנוכה הרצ"ב או מוקדם ממנו.

ג. על השלטון להנהיג סמן הכרחי על בגדי הבית"רים שעמדו בבחינת מינימום לעברית.

ד. הכנוס מציע לשלטון לברר אם אפשר לקבוע, כי רק בעלי הסמן הזה יהיו מסוגלים לעלות בדרגא ובמשרה לפי מבנה בית"ר. בעלי הסמן מחויבים לדבר ביניהם רק עברית.

החלטות בדבר ספורט ההגנה.

1) תרגילי החנוך הגופני (בדרגאות א' וב') וההכשרה ההגנתית (בדרגא ג') הם למוד חובה תמידי לכל קן וקן, לכל דרגא ודרגא, לכל חבר וחברה. יוצאים מן הכלל הזה רק אלה שקבלו חנוך מתאים באיזה מוסד אחר, או אלה שישוחררו על פי תעודת רופא.

2) השלטון יאחז בצעדים הנחוצים ליצור בראשית שנת תרצ"ב בית-ספר

מרכזי למדריכי בית"ר או אפשרות זמנית להכנת המדריכים ע"י מוסדות זרים
 הקימים באירופה, לאחרי כואו בקשר את הקרן "תל-ת".
 (3) עוד לפני ראש השנה תרצ"ב על השלטון למסור לנציבויות תכנית מינום
 לתרגילי ההגנה בכל דרגא ודרגא.

(4) על השלטון להוציא לאור במשך הקיץ והסתיו תרצ"ב לכל הפחות 3 ספרי
 למוד: להכשרה ההגנתית בתור המשך ל"ספר תרגילי המשטר". השלטון יבא
 בדברים את הנציבויות בשאלת התרגומים.
 (5) השלטון יעבד תכנית של כנוס תמרונים עולמי ויציענו לאשור הועידה
 הבאה.

(6) הכנוס מיסד מדליה בית"רית לשתי מדרגות:
 המדרגה הראשונה תנתן ע"י הכנוס בעד הצטינות אם על ישובי הגולה, אם
 על הישוב בארץ ובניה.
 המדרגה השניה תנתן ע"י ראש בית"ר עפ"י הצעת השלטון בעד הצטינות
 בהכשרה ההגנתית.

(7) הכנוס מכיר בהכשרה ימית כבאחד מסניפי ההכשרה ההגנתית.
 השלטון יעבד תכנית עבודה במקצוע זה ויציענה לפני הכנוס הבא ויעזור
 להתפתחות פלוגות ימיות של בית"ר הקימות, וגם העתידות להווסד.

החלטות בדבר ההכשרה המקצועית

(1) כל בית"רי כוחר את מקצועו בהתחשב:
 א) בתועלת המקצוע לבנין המדינה; ב) ככשרונותיו ובנטייתו האישיים.
 (2) אם מקצועו של הבית"רי אינו דורש עבודה גופנית, עליו בכל זאת לעבוד
 זמן קבוע עבודה גופנית, למען היותו מוכשר בעת הגיוס לכל מיני עבודה.

(3) על הנציבויות לארגן בכל גדודי בית"ר את ההדרכה בבחירת המקצוע
 (בערופסבעראטונג) בהסכם את השלטון.
 (4) על השלטון להוודע ולהודיע לסניפים על המצב הכלכלי בא"י לשם
 ריגולציה של בחירת המקצוע.

החלטות בדבר העליה.

(1) בתקופת בנין המדינה בית"ר שולחת ארצה ישראל את מכסימום של
 חבריה לשם מלוי תפקידיה המיוחדים; והם: א) הגנה על הישוב בכל המובנים;
 ב) כבוש עבודה; ג) הגשמת הרעיונות של הבוררות הלאומית ולשכות ניטרליות.
 (2) כל חבר בית"ר עולה לארץ נספח באופן אוטומטי לסניף בית"ר בא"י.
 (3) חבר בית"ר בא"י שהוא פועל חייב להספח לארגון עובדי בית"ר והצה"ר.
 (4) סדור חלוצי בית"ר בעבודה יתנהל עפ"י הכללים האלה:
 א) נוסדות בארץ פלוגות עבודה של בית"ר, אשר כל חבריהן מתגייסים
 לשנתיים ל"שרות גיוס" ועומדים במשך הזמן הזה ברשות המשרד המנהל

- המוזכר להלן הן בנדון למקום העבודה, הן לסוגיה ולתנאיה.
- (ב) כל י שיעלה ארצה מיום פרסום החלטה זו, נכנס לפלוגות האלה בתור חובה.
- (ג) תנאי הכניסה לפלוגות העבודה בשביל הבית"רים הנמצאים כבר בארץ יקבעו ע"י הוראה מיוחדת אחרי מו"מ עם נציבות בית"ר בא"י.
- (ד) תרכובת המשרד הנוצר לעיל ותפקידיו יקבעו בהסכם עם הועד הפועל לברית הצה"ר העולמית.

החלטות בדבר ל"קרן" תל-חי".

- (1) הועידה העולמית מכריזה, כי העבודה למען ה"קרן תל-חי" היא אובליגטורית בעד כל סניפי וקני בית"ר ומטילה עליהם את החוב לעמוד ברשות הקרן הזאת ולהשתתף אקטיבית בכל המפעלים הנערכים על ידה.

תקנון בית"ר

מקרים כלליים.

- (1) בית"ר מקבלת בתור חברים בני הנוער העברי - צעירים כצעירות.
- (2) כל סניף ארצי רשאי להגביל את גילם של חבריו לפי תנאי המקום.
- (3) בית"ר מתחלקת לסניפים ארציים לפי גבולות מדיניים, גיאוגרפיים. בהסכם השלטון רשאית כל נציבות לחלק את הארץ הנמצאת בגדר פקודתה לגלילים, אשר בראשם יעמדו מפקדים גליליים.

משמעת בית"ר.

- (4) לפי "עקרוני בית"ר", יסודה של בית"ר, היא - משמעת בית"ר; פרושה - כי מוסדות המנהלים הגבוהים והמפקדים הגם בעלי רשות הפקודה על המוסדות והחברים המופקדים להם.
- (5) כל חבר וכל מוסד מחויבים למלא ללא שום התנגדות, סתירה או תנאי, את כל ההוראות והפקודות, הבאות בשם הנהלות עליונות או מפקדים.
- (6) לכל חבר ולכל אינסטנציה רשות האפלציה על הוראה או על פקודה, אבל אחרי מלוי הפקודה דלעיל ורק דרך המפקד הבלתי אמצעי של המתאונן. המפקד מצדו מחויב למסר את האפלציה לאינסטנציות העליונות המתאימות במשך לא יותר משלושה (3) ימים.
- (7) לשם חסון המשמעת והחנוך המתאים לה - בידי האינסטנציות העליונות והמפקדים - רשות הענשה בגדר התקנון הפנימי דבית"ר.

מוסדות ההנהגה.

- (8) האינסטנציה העליונה דבית"ר הוא הכינוס העולמי המתכנס פעם לשנתיים.

9) הנהגת בית"ר מובטחת על ידי מספר אינסטנציות, אשר כל אחת מהן ממנה על ידי וו המפקדה עליה באפן ישר. ווו רשימת דרגאות-השלטון (מלמעלה למטה):

- (א) ראש , שלטון בית"ר;
- (ב) נציב, נציבות;
- (ג) מפקד הגליל;
- (ד) מפקד הקן;
- (ה) מפקד הגדוד-
- (ו) ראש הצרור.

הערה. במנוני של כל האינסטנציות המופקדות חובה על האינסטנציה הממנה לחקר ולהתחשב קודם כל את הגורמים העקריים, וביניהם גם את הדעה השולטת בקרב הצבור הבית"רי הנדון.

הכינוס העולמי.

זה הרכב הכינוס העולמי:

(א) ראש בית"ר, קציני השלטון, הנציבים וקציני הנציבויות ושופט בית"ר.
 (ב) צירים הנבחרים בקנים הגדולים ביותר ככל סניפי בית"ר הארציים לפי תקנת השלטון; מספר הנבחרים צריך להיות שווה למספר חלק הצירים הבלתי נבחר (ראה: טעיף זה, נקודה א').

11) כל חברי הכנוס העולמי הנוכרים כסעיף 10 הנם בעלי זכויות שוות. הרשות לבחר את ראש בית"ר נמצאת בידי רק החלק הנבחר של הועידה העולמית.

12) תפקידי הכינוס העולמי הם:

- (א) לקבל דין וחשבון השלטון שצריך להכיל את
 - 1) פעולת השלטון,
 - 2) מצב בית"ר בעולם ובארצות בודדות.
 - (ב) לקבע את הקיום היסודיים של כל פעולות בית"ר עד הכינוס העולמי הבא.
 - (ג) ביום האחרון לכנוס לאחר קבלת כל ההחלטות, מתכנס החלק הנבחר של הועידה, מקשיב לתכנית וכמו כן להרכבת השלטון המוצע על ידי מועמדי ראש בית"ר, ובוחר ברוב פשוט של קולות את ראש בית"ר.
- הערה: עם בחירת ראש בית"ר נחשב גם השלטון המוצע למאושר.
- 13) הכינוס העולמי רשאי, אבל רק ברוב קולות של $\frac{3}{2}$, להכניס שנויים בתכן ובטופס עקרוני בית"ר, שנויים בתקנון יכניס ברוב פשוט.

קריאה לכנוס העולמי.

14) מקום, תאריך וסדר היום של הכנוס העולמי נקבעים על ידי ראש בית"ר והשלטון.

ראש בית"ר.

17) אלה זכויות ראש בית"ר וחובותיו:

(א) למנות את קציני השלטון ולהודיע את הרכבו לכנוס העולמי לפי בחירתו;

- (ב) לאשר, לפי הצעת השלטון את הנציבים ואת הנציבויות;
 (ג) לנהל את עבודות השלטון לשכת ראש בישיבותיו, לבקר ולהשגיח על פעולת קציניו במחלקותיהם;
 (ד) לחרוץ החלטות בנוגע לעבודה בין ישיבות השלטון;
 (ה) להוציא, ברשותו הוא, פקודות בכל המקרים, אשר לא נקבעו מראש ואשר מכריחות את בית"ר להשיב תיכף ומיד בדברים או במעשים;
 (ו) לפרסם את כל הוראותיו ופקודותיו על ידי המזכירות הראשית של השלטון;
 (ז) בידי ראש בית"ר הרשות להרחיק קציני השלטון, אשר אינם מתאימים לתפקידם וגם לצרף אליו קציני שלטון חדשים;
 (18) ראש בית"ר קובע לו מבין קציני השלטון ממלא מקום אשר הוא בא כחו במקרה שראש בית"ר אינו נמצא במקום מושב השלטון. במקרה זה מוגבלות זכויות ממלא המקום לזכויות אשר נפרטו בסעיפים, 17, 17ד, 17ו; כל יתר התפקידים של ראש בית"ר קשורים הם אל אשיותו ואין איש אחר או ממלא מקומו יכול לנצלם.

השלטון

- 19) השלטון מחלק בישיבתו הראשונה את הנהלת מחלקותיו בין קציניו, דהיינו:
 (א) מזכירות ראשית;
 (ב) מחלקת החנוך (הכשרה תרבותית);
 (ג) מחלקה להכשרה הגנתית;
 (ד) מחלקה להכשרה מקצועית ועליה;
 (ה) מחלקה לספרות בית"ר וענייני־דפוס;
 (ו) סוכנות ראשית לתוצרת הארץ.
 20) השלטון:
 (א) מוציא למפעל את החלטות הכנוס העולמי;
 (ב) ממנה את הנציב ואת הרשימה של הרכב הנציבות המוצעת על ידו. מציע את מגויו לשם אשור לראש בית"ר.

כנוס ארצי

- 38) הנציב מכנס פעם בשנתיים כנוס ארצי.
 39) זה הרכבו של כנוס ארצי:
 (א) הנציב והנציבות;
 (ב) מפקדי הגלילים;
 (ג) צירים שנבחרו בסניפים לפי ריגולמין מיוחד של הנציבות;

הנציבות ומחלקותיה.

- (41) הנציבות היא – בעלת 4 קצינים. בראשה עומד הנציב כחמישי.
 (42) בישיבה הראשונה היא מחלקת בין קציניה את הנהלת המחלקות הבאות:
 (א) מזכירות;
 (ב) מחלקת החנוך;
 (ג) מחלקה להכשרה הגנתית;
 (ד) מחלקה להכשרה מקצועית ועליה;
 (ה) מחלקה לעתונות ותעמולה;
 (ו) סוכנות ארצית לחוצרת הישוב.

מפקד הגליל.

- (45) מפקד הגליל (ראה סעיף 3). הוא – אינסטאציה של קשר בין הנציבות וקני גלילו.

מפקד הקן.

- (47) מפקד הקן הוא – האינסטנציה העליונה של בית"ר בעירו והוא – בא"כח הקן כלפי פנים וכלפי חוץ.

שופט בית"ר.

- (50) הכנוס העולמי בוחר שופט בית"ר, לפי אותו העקרון שאת ראש בית"ר.
 (51) כל חבר יכל לפנות אליו או בבקרה על איזו עובדה שהיא הקימה בבית"ר או כתלונה אישית על מפקדיו.

היחידות בסעיף.

- (58) הקן כולל את היחידות הבאות:
 (א) צרור – 8 חברים או 8 חברות מאותה דרגא ובראש – תשיעי או תשיעית בתור ראש הצרור.
 (ב) גדוד – מ"ד עד 7 צרורות מכל הדרגאות הקימות בסעיף ובראש – מפקד הגדוד.

החברים.

דרגא א'.

- (73) לכל צעיר הנכנס לצרור של דרגא א', נשאר טירון לכל הפחות שבועיים.
 (74) לאחר עבדו לכל הפחות שבועים בצרור הטירון מתקבל ע"י מפקד הקן, לפי הצעה של ראש הצרור בתור חבר ומקבל את הסמן.

דרגא ב'

- (75) חבר של דרגא א' רשאי להתיצב לבחינות המעבר לדרגא ב' לפי הצעה

של ראש צרורו וברשות מפקד הגדוד.

76) את עברו בהצלחה את הבחינות מתקבל החבר כתור חבר של דרגא ב' ומקבל את הסמן הדרגאי.

77) כל צעיר הנכנס מבחוץ לדרגא ב' מתקבל, אחרי בקרו את העבודה במשך שבועים לכל הפחות, על ידי מפקד הצרור כתור טירון.

78) טירון של דרגא ב' מתקבל ע"י מפקד הגדוד כתור חבר של דרגא ב' אחרי אשר הצליח בבחינות שנקבעו למעבר מדרגא א' לדרגא ב'. הידיעות שצוררו כבר רכש מהתכנית של דרגא ב'. בהיותו לחבר הוא מקבל סמן.

דרגא ג'

79) חבר של דרגא ב' מקבל רשות להתיצב לבחינות המעבר לדרגא ג' מידי מפקד הקן לפי הצעה של ראש הצרור ומפקד הגדוד.

80) אחרי עמדו בהצלחה בבחינה מתקבל החבר של דרגא ב' כתור חבר של דרגא ג' ומקבל את הסמן המתאים.

81) כל צעיר הנכנס לדרגא ג' מבחוץ מתקבל, אחרי בקרו את הצרור של דרגא ג' במשך לכל הפחות שלש שבועות, ע"י מפקד הצרור כתור טירון.

82) טירון של דרגא ג' מתקבל ע"י מפקד הגדוד לחבר של דרגא ג' אחרי עברו את בחינות המעבר, שנקבעו כשביל חברים מדרגא ב' ומקבל את הסמן המתאים.

83) לפי הצעה של ראש הצרור ומפקד הגדוד נתנת לחבר של דרגא ג' ע"י מפקד הקן הרשות להתיצב לבחינות בני בית"ר.

84) אחרי עברו את בחינות בני בית"ר ואחרי השבעו את השבועה: "הנני מבטיח (מבטיחה) להקדיש את כל כוחתי למטרת בית"ר ולהכנע למשמעתה" בפני מפקד הקן - מקבל החבר את התאר בן בית"ר.

דרגא ד' (ריוורוה).

85) לדרגא ד' מתקבלים רק בני בית"ר שעברו את בחינות הסיום בהכשרה גופנית-אספורטיבית ובהכשרה תרבותית ואשר כבר נמצאים בהכשרה המקצועית או כבר גמרו אותה.

86) דרגא ד' מספקת את בית"ר בחברים אחראים למוסדות ההנהלה והחונך בבית"ר, משתתפת באופן פעיל בחיים המדיניים בגדר ברית הצה"ר ונכנעת לפקודת כנוס וגיוס.

אספות בני בית"ר.

87) מכל חברי בית"ר רק בני בית"ר - הנם בעלי רשות בחירה אקטיבית ופסיבית באספות בני בית"ר.

88) אספת בני בית"ר מתקימת לכל הפחות פעם אחת לחדש ומפקד הקן מרצה בה על המצב בבית"ר העולמית, בסניף הארצי והמקומי. חוץ מזה דנים בשאלות בית"ר.

89) פעם בשנתיים מתכנסת אספת בני בית"ר במטרה מיוחדת לבחור צירים

לכנוסים הארציים.

חזרה

בין ברית הציונים-הרביזיוניסטים העולמית לבין ברית הנוער העברי על שם יוסף תרומפלדור בכרך סידור היחסים בין שתי הסתדרויות הנ"ל.

סעיף 1. תפקידי בית"ר הנם תפקידי חנוך של הנוער העברי.
 סעיף 2. חוץ מחברי בית"ר הצעירים מ-18 שנים, יכולים אך ורק חברי הצה"ר להיות חברי בית"ר. גירוש מברית הצה"ר גורר אחריו גירוש אוטומטי מבית"ר.
 סעיף 3. חברי בית"ר שגמרו את חוק למודם וחונכם בבית"ר נעכרים ומתארגנים באצרון (ריוורוד) של בית"ר. יש להם, למסדות ההנהלה בבית"ר, הזכות, לא להעביר לריוורוד את הגומרים את חוק הלמודים בבית"ר, אם בית"ר זקוקה לעבודתם.

סעיף 4. האצרון של בית"ר אינו משתייך לחלקה של בית"ר, העומד בשרות הפעילה. האצרון נכנע אך ורק לפקודת הכינוס והגיוס.

סעיף 5. חברי בית"ר מגיל של 18 שנה ומעלה ממלאים את חובתם הרביזיוניסטית בתור רביזיוניסטים. אין במסגרת העבודה הצה"רית מקום לנקודת השקפה בית"רית. חובת כל בית"רי היא לשמור על ההסכם הזה בהדר הבית"רי שלו.

סעיף 6. חברי בית"ר מגיל של 18 שנה ומעלה ממלאים את חובתם הרביזיוניסטית בתור רביזיוניסטים. אין במסגרת העבודה הצה"רית מקום לנקודת השקפה בית"רית. חובת כל בית"רי היא לשמור על ההסכם הזה בהדר הבית"רי שלו.

סעיף 7. בכל נציבות בית"ר משתתף בתור "אופיסיר דע לאסון" בא כוח מרכז הצה"ר של אותה הארץ בזכות דעה מיעצת. בית"ר שולחת את בא-כוחה במרכזי ברית הצה"ר. לכא-יכוחם של שתי הסתדרויות ישנה אך ורק זכות דעה מיעצת וצריכים להיות נאשרים ע"י מוסדות ההנהלה העולמיים. - אותו הדין נובע למוסדות ההנהלה העולמיים.

סעיף 8. השלטון ימצא לפי האפשרות בקרות גיוגרפית לועד הפועל לברית הצה"ר העולמית.

סעיף 9. לפי בקשת הוועידה העולמית הצה"רית הרביעית בית"ר מקבלת עליה את סידור חברי הצה"ר בהכשרה ואת הדאגה לעליתם. ברית הצה"ר אינה מנהלת הכשרה מקצועית.

ראש בית"ר ושלטון בית"ר מודיעים, כי הוועידה העולמית הראשונה לבית"ר קבלה בנידון לסעיף 2 של החוזה הנ"ל, החלטה כלהלן אשר תשמש כנינוך להגשמת סעיף זה. "הוועידה העולמית לבית"ר מחליטה, כי טרם תחליט הצה"ר על גירוש אחד מחבריה, שהנו בית"רי, תתקשר ותבא לידי הסכם בענין זה את המפקד הבלתי אמצעי של הבית"רי העומד להגרש." מנקודת ראות פורמלית החלטה זו, הוספה היא לחוזה.